ໂຄງການພຸດທະສາສະໜາເພື່ອການພັດທະນາ(ຄ.ພ.ພ),ພຣະສົງສາມະເນນ, ສິດສານຸສິດ ພ້ອມດ້ວຍການ ຈັດຕັ້ງບ້ານແລະເຖົ້າແກ່ແນວໂຮມ ໄດ້ພ້ອມພຽງກັນຈັດຕັ້ງບຸນສະຫຼອງ 100 ປີ ຊາຕະການພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ ຂຶ້ນໃນວັນທີ 24, 25, 26/10/2010 ກົງກັບແຮມ 1, 2, 3 ຄ່ຳ ເດືອນ 11 ພສ 2553 ທີ່ ວັດມະຫາພຸດທະວົງສາປ່າຫຼວງ ບ້ານ ໂສກປ່າຫຼວງ ເມືອງ ສີສັດຕະນາກ ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ. ເນື່ອງຈາກພຣະ ອາຈານເປັນປູ ຊະນີຍະບຸກຄົນທີ່ຊາວພຸດລາວຮຸ່ນໃໝ່ຄວນຮູ້ຈັກ ແລະເນື່ອງໃນໂອກາດທີ່ພັກ ແລະລັດຖະບານ ຈະສະຫຼອງນະຄອນຫລວງວຽງຈັນ 450 ປີ. ໃນເດືອນຕຸລາປີ 2010 ນີ້ ກົງກັບວາລະຄົບຮອບ 100 ປີ ຊາຕະການ ຂອງພຣະອາຈານພໍດີ, ເພື່ອນ້ອມລະນຶກເຖິງຄຸນງາມຄວາມດີ ແລະ ສະແດງຄວາມກະຕັນຍູກະຕະ ເວທີຕໍ່ທ່ານ ບັນດາສິດສານຸສິດ ແລະຜູ້ມີສັດທາໃນພຸດທະສາສະໜາທັງຫຼາຍ ຈຶ່ງມີສັດທາປາສາຖະອັນແຮງກ້າ ຈັດບຸນດັ່ງກ່າວນີ້ຂຶ້ນ.

<u>ຈຸດປະສົງ:</u>

1. ເພື່ອເຜີຍແຜ່, ຈັດສະແດງຜົນງານຂອງພຣະອາຈານ
2. ເພື່ອສ້າງກອງທຶນສະໜັບສະໜູນການສຶກສາຂອງພຣະສົງສາມະເນນ
3. ເພື່ອສ້າງກອງທຶນຈັດພິມປຶ້ມທັມມະໃຫ້ເປັນທັມມະທານສືບຕໍ່ໄປ
4. ເພື່ອສະແດງຄວາມກະຕັນຍູກະຕະເວທີ ຕໍ່ ອຸປັຊຊາອາຈານ

ສາລະບານ

ຄຳອາລຳພາບົດຜູ່ຮຽບຮຽງ 6
ຄຳນຳ 7
ປະຫວັດ ວັດມະຫາພຸດທະວົງສາປ່າຫຼວງ 9
ຊີວິດ ແລະຜົນງານຂອງພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ 17
ຊີວິດໃນເບື້ອງຕົ້ນ ແລະຕະກູນ 20
ມູນເຫດພາໃຫ້ໄປເກີດຢູ່ບ້ານອະຫໍໂຄກ 20
ໂຊກຊະຕາກັບຜ້າເຫຼືອງ 21
ການສຶກສາ ແລະສະແຫວງຫາເປົ້າໝາຍຊີວິດ 22
ເມື່ອອຸປະສົມບົດເປັນພຣະພິກຂຸ 23
ດຳເນີນການເຜີຍແຜ່ ຕາມພູມຄວາມຮູ້ທີ່ໄດ້ຮຽນມາ 28
ສະແດງຄວາມກະຕັນຍູຕໍ່ຊາດ ແລະສາສະໜາ 29
ການເຄື່ອນໄຫວໃນຕ່າງປະເທດ 38
ກຽດປະຫວັດທີ່ໄດ້ຮັບພາຍໃນປະເທດ 50
ກຽດປະຫວັດທີ່ໄດ້ຮັບໃນຕ່າງປະເທດ 50
ແຜນການຂອງພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ທີ່ຈະສ້າງ 50

ຄຳອາລຳພະບົດຜູ່ຮຽບຮຽງ

ເພື່ອເປັນການນ້ອມລະນຶກເຖິງບຸນຄຸນທີ່ສູງສົ່ງ ສະແດງອອກເຊິ່ງຄວາມກະຕັນຍູກະຕະເວທິຕາທັມ ຕໍ່ພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ ຜູ້ທີ່ມີອຸປະການະຄຸນຕໍ່ປະເທດຊາດ ແລະພຣະພຸດທະສາສະໜາ ຄະນະສິດສານຸສິດໂດຍມີພຣະອາຈານ ດຣ. ຊາລີ ກັນຕະສີໂລ ຮອງປະທານສູນກາງອົງການພຸດທະສາສະໜາສຳພັນລາວ ເປັນປະທານ ພ້ອມດ້ວຍບັນດາພຣະເຖຣານຸເຖຣະ ແລະອອກຕົນຍາດໂຍມ ສິດສານຸສິດ ອົງການຈັດຕັ້ງມະຫາຊົນ ແລະເຖົ້າແກ່ແນວໂຮມຕະຫຼອດຊາວພຸດທົ່ວໄປ ໄດ້ພ້ອມໃຈກັນເຮັດບຸນສະຫຼອງຄົບຮອບ 100 ປີ ຊາຕະການ ຂອງພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ ອີກທັງເປັນການສ້າງສີສັນໃຫ້ແກ່ການສະເຫຼີມສະຫຼອງ ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ 450 ປີໃຫ້ມີຄວາມໝາຍຍິ່ງຂຶ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າຮັບຜິດຊອບ ຈັດນິທັດສະການຊີວິດແລະຜົນງານຂອງພຣະອາຈານ ໃນຄັ້ງນີ້ ດ້ວຍຄວາມເຫຼື້ອມໃສສັດທາ ແລະຊາບຊຶ້ງທີ່ສຸດທີ່ໄດ້ມີໂອກາດສຶກສາຄົ້ນຄວ້າ ແລະຮຽບຮຽງໜັງສື ອາຈະຣິຍະບູຊານູສອນນີ້ຂຶ້ນ ເຊິ່ງປະກອບດ້ວຍ 2 ພາກຄື 1). ຄວາມເປັນມາໂດຍຫຍໍ້ຂອງວັດມະຫາພຸດທະວົງສາປ່າຫຼວງ, ແລະ 2). ຊີວິດ ແລະຜົນງານຂອງພຣະອາຈານມະຫາປານ ອານັນໂທ ຕາມທີ່ໄດ້ຂໍ້ມູນຈາກໜັງສື: ຊີວິດ ແລະຜົນງານຂອງພຣະມະຫາເຖຣະຫ້າອົງ,ປະມວນໂອວາດ, ອະນຸສອນ ໂຮງຮຽນພຣະອະພິທັມແລະສົມໂພດພຣະພຸດທະຮູບສີວຽງລິດ, ພຸດທະວົງສ໌ສະບັບພິເສດ ແລະສະບັບທົ່ວໄປ, ຊີວິດແລະຜົນງານບາງສ່ວນຂອງພຣະອາຈານ ມະຫາປານອານັນໂທ ໂດຍ ມະຫາບຸນຖິ່ນ ຈັນທະມົນຕີ ແລະການບອກເລົ່າຂອງ ພຣະອາຈານ ຊາລີ ກັນຕະສີໂລ ເປັນຕົ້ນ ມາຮຽບຮຽງໃຫ້ທຸກທ່ານໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງຊີວິດ ແລະການເຮັດວຽກ ຢ່າງເສຍສະຫຼະ ແລະທໍລະທົດອົດທົນຂອງເພີ່ນມາໄວ້ເພື່ອເປັນເຄື່ອງເຕືອນໃຈ ແລະເປັນແວ່ນແຍງແຫ່ງການບຳເພັນຕົນເພື່ອປະໂຫຍດແກ່ສັງຄົມ.

ຜູ່ຮຽບຮຽງ
ພຣະທອງພັນ ວະຣະໂທ (ສຸກໄຊຍະລາດ)

ຄຳນຳ

ສັບພະທານັງ ທັມມະທານັງ ຊິນາຕິ
(ການໃຫ້ທັມມະເປັນທານ ຊະນະການໃຫ້ທັງປວງ)

ການຈັດພິມໂຮມຜົນງານຂອງ ພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ ໂດຍ ຄ.ພ.ພ. ໃນຄັ້ງນີ້ ປະກອບດ້ວຍປຶ້ມນ້ອຍໆສີ່ເຫຼັ້ມ ຄື:

1. ຊີວິດແລະຜົນງານ ຂອງ ພຣະອາຈານມະຫາປານ ອານັນໂທ
2. ຫຼັກການດຳເນີນຊີວິດ ຂອງຊາວພຸດ
3. ທຸຣະໃນທາງພຸດທະສາສະໜາ
4. ສາລະຄະດີເລື່ອງ ສາສະນະພິທີ

ໃຫ້ເປັນທັມມະທານ ແລະ ເຜີຍແຜ່ພຣະທັມຄຳສອນຕ່າງໆ ເນື່ອງໃນໂອກາດ ສະຫຼອງ 100 ປີ ຊາຕະການຂອງ ພຣະອາຈານທີ່ວົງນມາບັນຈົບຄົບຮອບໃນປີ 2010 ນີ້.

ພຣະອາຈານ ພ້ອມດ້ວຍນັກປາດອາຈານຝ່າຍພຣະພຸດທະສາສະໜາ ແລະສິດສານຸສິດຫຼາຍທ່ານ ທັງທີ່ຍັງມີຊີວິດ ແລະລ່ວງລັບດັບຂັນໄປແລ້ວ ໄດ້ຝາກມໍລະດົກອັນລ້ຳຄ່າໄວ້ໃຫ້ແກ່ຊາວພຸດທະບໍລິສັດມາກມາຍ ຄວາມມຸ່ງຫວັງ ແລະເຈຕະນາລົມ ຂອງພຣະອາຈານ ແມ່ນເຫັນພຣະພຸດທະສາສະໜາຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ໃນດິນແດນນີ້ດ້ວຍການຈະເລີນພາວະນາ ແລະປະຕິບັດກັມມະຖານ. ການຈັດພິມຜົນງານຂອງພຣະອາຈານນອກຈາກຈະໃຫ້ຄຳຊີ້ແນະໃນການປະຫິດ ປະຕິບັດຢ່າງຖືກຕ້ອງ ມີຄວາມພໍເໝາະພໍດີ ຮູ້ຈັກກົກເຄົ້າຄວາມເປັນມາ ຄວາມໝາຍຂອງພິທີກັມນັ້ນໆແລ້ວ ກໍຍັງຈະເປັນການຮັບສັດທາທານຈາກພຸດທະບໍລິສັດທັງຫຼາຍ ເພື່ອສ້າງຕັ້ງກອງທຶນສົ່ງເສີມການສຶກສາທາງພຸດທະສາສະໜາໄວ້ໃຫ້ແກ່ລູກຫຼານຮຸ່ນປັດຈຸບັນ.

ຈຶ່ງນັບວ່າເປັນບຸນກຸສົນຂອງພວກເຮົາທີ່ມີບຸພາຈານຜູ້ປະເສີດຢ່າງນີ້ ຄວນທີ່ພວກເຮົາຈັກສືບທອດແຜ່ຂະຫຍາຍມູນມໍລະດົກຕ່ອນນີ້ຂອງທ່ານໃຫ້ເປັນປະໂຫຍດແກ່ສາທາລະນະຊົນສືບຕໍ່ໄປ ທັງນີ້ຍັງເປັນການຮ່ວມສະຫຼອງ

ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ 450 ປີ ໃຫ້ມີຄວາມອຸດົມສົມບູນຢ່າງຮອບດ້ານຂຶ້ນຕື່ມ.

ໃນຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ຜົນງານຂອງພຣະອາຈານ ຍັງມີອີກມາກມາຍ ແຕ່ພວກເຮົາຍັງບໍ່ສາມາດ ເກັບກຳຮິບໂຮມມາຈັດພິມໄດ້ທັງໝົດເທື່ອ ດ້ານນຶ່ງກໍ່ດ້ວຍຂາດເຂີນທັງວັດຖຸປັດໄຈ ແລະລະດັບຄວາມຮູ້ຄວາມເຂົ້າໃຈຢ່າງຖ່ອງແທ້. ເມື່ອໃດມີເງື່ອນໄຂພຽງພໍ ກໍ່ຈະໄດ້ຄ່ອຍໆຈັດພິມອອກມາ.

ໃນນາມໂຄງການຂໍອວຍພອນ ໃຫ້ທ່ານຈົ່ງມີຄວາມສຸກຄວາມຈະເລີນ ປາສະຈາກທຸກໂສກໂຣກໄພ ແລະໄດ້ດັ່ງຄຳປາຖະໜາດ້ວຍພອນສີ່ປະການຄື ອາຍຸ ວັນນະ ສຸຂະ ພະລະ ດ້ວຍເຖີ້ນ.

ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ ທີ່ຫ້ອງການ
ໂຄງການພຸດທະສາສະໜາເພື່ອການພັດທະນາ

24 / VII

ຫ້ອງສະໝຸດ ມ.ຈ

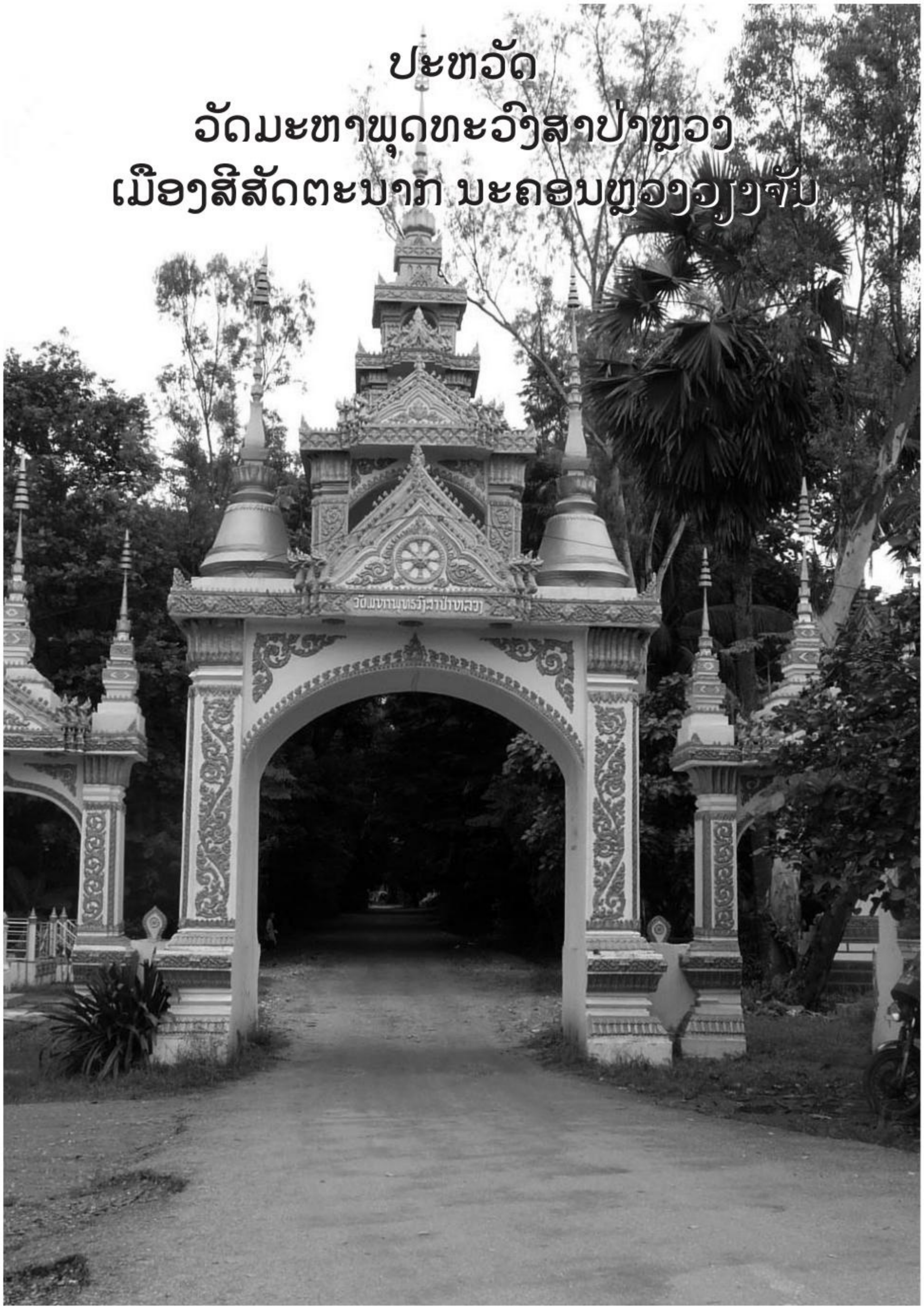
ປະຫວັດ
ວັດມະຫາພຸດທະວົງສາປ່າຫຼວງ
ເມືອງສີສັດຕະນາກ ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ

ດ້ວຍວ່າ ວັດມະຫາພຸດທະວົງສາປ່າຫຼວງແຫ່ງນີ້ ມີຄວາມເກົ່າແກ່ ທັງກໍມີປະຫວັດພໍທີ່ຈະນຳມາບອກກ່າວໄວ້ ເປັນການສືບທອດຂໍ້ມູນປະຫວັດສາດ ສ່ວນນຶ່ງໃນໂອກາດສະເຫຼີມສະຫຼອງ ວຽງຈັນເປັນນະຄອນຫຼວງ ຄົບຮອບ 450 ປີ ທີ່ພັກແລະລັດຖະບານລາວ ໄດ້ໃຫ້ຄວາມສຳຄັນພໍສົມຄວນ, ດັ່ງນັ້ນ ໃນໂອກາດອັນນີ້ຈຶ່ງໄດ້ຮຽບຮຽງຕື່ມດັ່ງນີ້:

1.ຍຸກຕົ້ນ ນັບແຕ່ ພ.ສ 236

ເມື່ອສະໄໝພຣະເຈົ້າຈັນທະບູຣີ ສີອ່ວຍລ່ວຍ(ພຣະເຈົ້າຈັນທະບຸຣີປະສິດທິສັກ) ຄອງຈັນທະບຸຣີສີສັດຕະນາ ຄະນະຫຸດ (ອີງຕາມພົງສາວະດານລາວ ສະບັບຂອງຍາພໍ່ ມະຫາສີລາ ວີຣະວົງສ໌) ບັນທຶກໄວ້ວ່າ ພຣະອົງໄດ້ສ້າງວັດໃຫ້ພຣະອະຣະຫັນ ສອງອົງຄື:

1. ພຣະມະຫາພຸດທະວົງສ໌ ໃຫ້ປະຈຳຢູ່ວັດມະຫາພຸດທະວົງສາປ່າຫຼວງ
2. ພຣະມະຫາສັດສະດີ ໃຫ້ປະຈຳຢູ່ວັດທາດຝຸ່ນ

ຕໍ່ມາ ພຣະມະຫາພຸດທະວົງສ໌ ຈຶ່ງໄປນຳເອົາພຣະທາດພຣະອະຣະຫັນມາບັນຈຸໄວ້ໃນວັດປ່າມະຫາພຸດທະວົງ ໄດ້ກົ່ນດິນລົງ 5 ວາ, ກວ້າງ 3 ວາ ກໍ່ດ້ວຍດິນຈີ່ ເປັນຮູບຜາສາດ ເອົາແຜ່ນເງິນລຽງປູຮອງໄວ້ຈຶ່ງເອົາພຣະທາດວາງລົງໃສ່ ແລະເອົາຫີນໝາກຄອມຖົມໃຫ້ແໜ້ນແລ້ວຝັງຫຼັກສິລາໝາຍໄວ້, ສິລານັ້ນສູງ 3 ວາ, ກວ້າງ 1ວາເວລານັ້ນເຂດແດນເມືອງຈັນທະບູຣີ ທາງໃຕ້ຕິດກັບເມືອງປາກກະດົງທາງຟາກນ້ຳຂອງເຖິງຫ້ວຍບັງບາດ (ຢູ່ໃນເຂດອຳເພີບົງການ ຈັງຫວັດໜອງຄາຍ).

ໃນສະໄໝດຽວກັນນີ້ປາກົດວ່າມີພຣະອະຣະຫັນຕ໌ອີກ 3 ອົງ ຈາກປະເທດອິນເດຍ ຊຶ່ງເປັນລູກສິດຂອງພຣະມະຫາກັດສະປະຄື:

1. ພຣະພຸດທະຣັກຂິດຕະເຖຣະ.
2. ພຣະທັມມ໌ຣັກຂິດຕະເຖຣະ.
3. ພຣະສັງຄະຣັກຂິດຕະເຖຣະ.

ໄດ້ເຂົ້າມາເຜີຍແຜ່ພຣະພຸດທະສາສະໜາໃນປະເທດລ້ານຊ້າງວຽງຈັນນີ້ໃຫ້ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງ ດ້ວຍສິນທັມ ແລະມີລູກສິດທີ່ສຳເລັດບັນລຸພຣະອະຣະຫັນຕ໌ ຊຶ່ງເປັນ ພຣະຊາວລ້ານຊ້າງຈຳນວນ 5 ອົງຄື:

1. ພຣະມະຫາຣັດຕະນະເຖຣະ.

2. ພຣະຈຸນລະຕະນະເຖຣະ.
3. ພຣະມະຫາສຸວັນນະປະສາທະເຖຣະ.
4. ພຣະຈຸນລະສຸວັນນະປະສາທະເຖຣະ.
5. ພຣະສັງຂ໌ວິໄຊເຖຣະ

ທ່ານທັງ 5 ອົງນີ້ກໍໄດ້ຊ່ວຍອົບຮົມເຜີຍແຜ່ພຣະພຸດທະສາສະໜາ ໄປໃນເຂດປະເທດລ້ານຊ້າງ ນະຄອນວຽງຈັນນີ້ ຊຶ່ງມີພຣະເຈົ້າຈັນທະບຸຣີ ເປັນອົງສາສະນຸປະຖຳ ພຣະອົງຊົງມີພຣະຣາຊສັດທາອັນແຮງກ້າ ໄດ້ຊົງສ້າງວັດຖວາຍພຣະອະຣະຫັນຕ໌ທັງ 5 ພຣະອົງຊຶ່ງເປັນວັດປ່າ ເອີ້ນວ່າ: ອະຣັນຍະວາສີ ດັ່ງປາກົດໃນຕຳນານອຸຣັງຄະນິທານວ່າ "ວັດມະຫາພຸດທະວົງສາປ່າຫຼວງ" ບາງຕຳນານມີຊື່ວ່າວັດປ່າແດງຫຼວງ ຫຼື "ວັດໂສກປ່າຫຼວງ" ຊຶ່ງປາກົດເຂດ ໃນຕຳນານນີ້ຕັ້ງແຕ່ທາດຫຼວງຈົນຮອດຈີ່ນາຍໂມ້ ຕາມສາຍດົງນອກຄູວຽງ ຊຶ່ງມີອານາເຂດກ້ວາງຂວາງ ແລະຍາວຫຼາຍ ພຣະອົງຊົງອະນຸຍາດຍົກໃຫ້ເປັນສຳນັກວັດປ່າເພື່ອພ່ຳເພັງວິປັດສະນາກັມມະຖານ ຈຶ່ງມີຕຳນານຕໍ່ທ້າຍປະຫວັດວ່າ "ປ່າຫຼວງ" ມີທັງ 3 ຊື່ທີ່ກ່າວແລ້ວນັ້ນ ຄຳວ່າ "ປ່າຫຼວງ" ໝາຍເຖິງປ່າໃຫຍ່ຍາວ ຫຼືຂອງຫຼວງ ຍົກໃຫ້ໃນສະໄໝນັ້ນ ພາຍໃນຕັ້ງແຕ່ຄູວຽງເຂົ້າມາເປັນອານາເຂດຂອງຝ່າຍຄັນຖະທຸຣະ ນັບວ່າພຣະພຸດທະສາສະໜາ ໃນສະໄໝພຣະເຈົ້າຈັນທະບູຣີປະສິດທິສັກປົກຄອງນະຄອນວຽງຈັນທະບຸຣີສີສັດຕະນາ ຄະນະທຸດ ຮູ້ສຶກວ່າໄດ້ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງທັງຝ່າຍຄັນຖະທຸຣະ ແລະວິປັດສະນາທຸຣະ ຈົນສິ້ນຍຸກສະໄໝຂອງພຣະອົງ.

ໄລຍະການຕໍ່ມາ ເມື່ອພຸດທະສັກກະຣາຊ 2103 ພຣະເຈົ້າໄຊເຊດຖາທິລາດ ໄດ້ຍ້າຍເມືອງຫຼວງຈາກເມືອງຫຼວງພະບາງ ລົງມາຕັ້ງນະຄອນວຽງຈັນເປັນຣາຊຊະທານີ ພຣະອົງຊົງປະກອບໄປດ້ວຍທົດສະພິດຣາຊະທັນ ແລະຊົງມີປີຊາສາມາດຮວບຮວມປະຊາຊົນພົນລະເມືອງ ໃຫ້ຢູ່ພາຍໃຕ້ຮົ່ມພຣະບາລະມີເປັນອັນມາກ ແລະຊົງປົກຄອງປະຊາຊົນໃຫ້ຢູ່ດີກິນດີ ປະກອບໄປດ້ວຍພຣະຣາຊະສັດທາເຫຼື້ອມໃສໃນພຣະພຸດທະສາສະໜາ ໄດ້ຊົງສ້າງພຣະທາດຫຼວງຂຶ້ນເພື່ອໃຫ້ເປັນປູຊະນີຍະສະຖານອັນຖາວອນ ແຕ່ກ່ອນພຣະທາດນີ້ ເປັນອຸບມຸງບັນຈຸພຣະສາຣີຣິກະທາດຂອງພຣະພຸດທະເຈົ້າ ທີ່ພຣະເຈົ້າສີທຳໂສກະຣາຊ ໄດ້ປະທານ ໃຫ້ແກ່ປະເທດລ້ານຊ້າງວຽງຈັນ ແລະໄດ້ຊົງສ້າງວັດປ່າ 1 ວັດ (ດົງສັງວານ) ແລະນອກຈາກນີ້ກໍຍັງໄດ້ປະຕິສັງຂອນວັດມະຫາພຸດທະວົງສາປ່າຫຼວງ

ໃຫ້ເປັນສໍານັກວິປັດສະນາກັມມະຖານ ເຊິ່ງໃນສະໄໝນັ້ນມີພຣະ ປະຈໍາຢູ່ຫຼາຍຮ້ອຍອົງ ແລະສ້າງອຸບມຸງບັນຈຸພຣະທາດພຣະອໍລະຫັນທັງຫ້າພຣະອົງດ້ວຍ ນອກຈາກນີ້ ກໍຍັງໄດ້ສ້າງສາລາໃໝ່ຂຶ້ນອີກຫຼັງນຶ່ງ ເພື່ອບໍາເພັນພຣະຣາຊະກຸສົນ ແລະສາທາລະນະປະ�โຫຍດແກ່ປະຊາຊົນທົ່ວໄປ ເມື່ອຊົງປະຕິສັງຂອນວັດມະຫາພຸດທະວົງສາປ່າຫຼວງນີ້ແລ້ວ ພຣະອົງກໍຊົງສ້າງວັດຂຶ້ນຫຼາຍວັດ ລ້ວນແຕ່ເປັນປ່າທັງນັ້ນເຊັ່ນ: ວັດປ່າໂກຕິ, ວັດປ່າກາງ, ວັດປ່າກັນທອງ ແລະວັດນາກເຫຼົ່ານີ້ ພຣະບໍວອນພຸດທະສາສະໜາໃນສະໄໝຂອງພຣະອົງໄດ້ມີຄວາມຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງຫຼາຍ ມີປູສະນີຍະວັດຖຸເຊັ່ນ: ພຣະທາດຫຼວງ, ພຣະພຸດທະຮູບ ມີພຣະອົງຕື້ ແລະພຣະໄຊຍະເຊດຖາເປັນຕົ້ນ ທີ່ໃຫ້ພວກເຮົາໄດ້ພາກັນໄຫວ້ສັກກະລະບູຊາຈົນຮອດທຸກມື້ນີ້ ກໍເພາະອາໃສພຣະປາຣະມີຂອງພຣະອົງຊົງປະຕິສັງຂອນແລະສ້າງໄວ້ໃຫ້ເປັນມໍລະດົກອັນລໍ້າຄ່າ ຝາກໄວ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຮົາ ນັບວ່າພຣະອົງຊົງໄດ້ສົ່ງເສີມທັງຄັນຖະທຸຣະ ແລະວິປັດສະນາທຸຣະໃຫ້ຈະເລີນຮຸ່ງເຮືອງທຽມເທົ່າກັບສະໄໝພຣະເຈົ້າຈັນທະບູຣີ ປະສິດທິສັກ ຄອງນະຄອນວຽງຈັນ, ຫຼັງຈາກທີ່ພຣະອົງໄດ້ສະຫວັນຄົດເມື່ອປີ ພ.ສ 2114 ແລ້ວກໍບໍ່ມີໃຜປະຕິສັງຂອນຟື້ນຟູຂຶ້ນອີກ ປ່ອຍໃຫ້ຊໍາລຸດຊຸດໂຊມລົງໄປໂດຍລໍາດັບ ຈົນເປັນວັດຮ້າງ ໃນທີ່ສຸດກໍເປັນປ່າເປັນດົງໄປ ຄົນທີ່ເກີດມາພາຍຫຼັງ ທີ່ບໍ່ຮູ້ປະຫວັດກໍພາກັນຈັບຈອງເປັນໄຮ່ເປັນສວນ ຍຶດເປັນກໍາມະສິດສ່ວນຕົວກໍມີຫຼາຍ ແລະເປັນໂອກາດໃຫ້ຜູ້ມີຈິດໃຈຫຍາບຊ້າພາກັນໄປທໍາລາຍ ປູສະນີຍະສະຖານເຊັ່ນ: ພຣະທາດເຈດີ, ຕົ້ນສີມະຫາໂພ ຕະຫລອດເຖິງວິຫານ ໃຫ້ເພພັງລົງຈົນບໍ່ປາກົດຊາກເຫຼືອຢູ່ແລ້ວ. ຊາວພຸດ ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນຜູ້ທີ່ສັດທາໃນພຸດທະສາສະໜາເທົ່ານັ້ນ ຍັງຈໍາເປັນຕ້ອງໄດ້ເປັນຜູ້ປົກປັກຮັກສາ ທະນຸບໍາລຸງ ບໍ່ໃຫ້ໃຜມາທໍາລາຍ ມ້າງເພ ມໍລະດົກຊັບສົມບັດຂອງຊາດ ແລະສາສະໜາ.

2.ຍຸກຟື້ນຟູ: ພ.ສ 2497 - 2513 (ຍຸກຂອງພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ)

ພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ ໄດ້ຄົ້ນພົບຕຳນານ ທີ່ກ່າວເຖິງ ພຣະມະຫາເຖຣະຄະນາຈານໃຫຍ່ ຝ່າຍວິປັດສະນາທຸຣະ ທີ່ເຄີຍປະຈຳຢູ່ວັດມະ ຫາພຸດທະວົງສາປ່າຫຼວງນີ້ 4 ອົງຄື:

1. ສົມເດັດພຣະສັງຄະຣາຊເຈົ້າວຸດທິໂສມມຸນີ
2. ສົມເດັດພຣະມະຫາວິໄຊທາຕຸຣາຊມະຫາມຸນີ
3. ສົມເດັດມະຫາພຸທຣັງສີ ບໍ່ວອນມຸນີ
4. ຍາຄຣູໂພນສະເນັກ (ຍາຄູຂີ້ຫອມ)

ເພີ່ນເຫັນວ່າ ເປັນວັດສຳຄັນມາແຕ່ບູຮານນະການ ຈຶ່ງໄດ້ໄປກວດເບິ່ງ ສະຖານທີ່ແຫ່ງນີ້ ກໍ່ໄດ້ເຫັນ ຊາກກຸຕິວິຫານຕ່າງໆ ເປັນຕົ້ນວ່າ ສິມ ແລະກຸຕິນ້ອຍ ບໍ່ຕ່ຳກວ່າຮ້ອຍຫຼັງ ນອກຈາກນັ້ນຍັງເຫັນນ້ຳສ້າງອີກ 25 ໜ່ວຍ ກັບພຣະທາດເຈດີ 37 ລູກ ແລະວິຫານພຣະເຈົ້າ 5 ພຣະອົງ ຈຶ່ງນັບວ່າ ເປັນສິ່ງສຳຄັນພິເສດ ກົງກັບຕຳນານກ່າວໄວ້ ເຮັດໃຫ້ເພີ່ນເຊື່ອວ່າ ວັດນີ້ຄົງເປັນສຳນັກວິປັດສະນາກັມ ມະຖານມາກ່ອນ ເພາະເປັນວັດປ່າ ແລະມີຊາກກຸຕິນ້ອຍໆ ທີ່ສະແດງເປັນຊາກ ກຸຕິວິປັດສະນາກັມມະຖານ ປະມານຮ້ອຍກວ່າຫຼັງ ແລະຍັງມີສິມໃຫຍ່ ໜ່ວຍນຶ່ງ ຮຽກວ່າສິມພຣະຄຣູໂພນສະເນັກ (ຍາຄູຂີ້ຫອມ) ເວລານັ້ນເຫຼືອແຕ່ຊາກສະຫຼັກ ຫັກພັງເກືອບໝົດແລ້ວ ທີ່ເຫຼືອຢູ່ປາກົດວ່າ ມີລວດລາຍວິຈິດງົດງາມຫຼາຍ ສ່ວນ ສິມພຸດທະວົງສ໌ທີ່ເປັນສິມເກົ່າແກ່ຍັງເປັນຊາກ ຢູ່ໃນສວນ ຂອງພໍ່ມຸກ ເວລານັ້ນ ສໍ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນ ສິນລະປະກຳສີໄມ້ລາຍມືອັນປານີດຂອງບັນພະບູລຸດພວກ ເຮົາ ແຕ່ສະໄໝບູຮານ ເມື່ອໄດ້ພົບເຫັນແລ້ວກໍ່ເປັນໜ້າເຄົ້າລົບເຫຼື້ອມໃສ ແລະ ເປັນໜ້າສັງເວດສະຫຼົດໃຈ ທີ່ປ່ອຍໃຫ້ ມໍລະດົກອັນລ້ຳຄ່າຂອງພວກເຮົາໄດ້ ເສື່ອມສູນໄປເຊັ່ນນີ້ ສົມຄວນແລ້ວທີ່ພວກເຮົາຈະຕ້ອງພາກັນຟື້ນຟູພັດທະນາ.

ອັນນຶ່ງ ວັດນີ້ໄດ້ມີບໍລິເວນກວ້າງຍາວ ດ້ານລະ 1 ຫຼັກກິໂລແມັດມົນທົນ ມີຫຼັກຫີນສີລາປັກໄວ້ກຳໜົດ ເປັນເຂດ.

ໃນປີ ພ.ສ 2489 ພຣະອາຈານມະຫາປານ ໄດ້ສົ່ງພຣະສົງສາມະເນນ ມາປະຈຳຢູ່ ເພື່ອພໍ່ຳເພັງສະມະນະທັມ ເພາະເປັນສະຖານທີ່ ສະຫງັດ ວິເວກ ເໝາະ ສົມກັບ ເປັນ ສຳນັກ ວິ ປັ ດ ສະ ນາ ກັ ມ ມະ ຖານ ເມື່ອ ເປັ ນ ເຊັ່ ນ ນັ ້ ນ ຈຶ ່ ງ ໄ ດ ້ ໄ ປ ສ ະ ເ ໜີ ນ ຳ ທ່ານ ພະ ຍ າ ຄ ຳ ມ ້ າ ວ ວິ ໄ ລ ສ ະ ໄ ໝ ດ ຳ ລ ົ ງ ຕ ຳ ແ ໜ ່ ງ ລ ັ ດ ຖ ະ ມ ົ ນ ຕ ີ ກ ະ ຊ ວ ງ ທ ັ ມ ມ ະ ກ ານ

ທາງກະຊວງຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເຈົ້າໜ້າທີ່ ຂອງກະຊວງ ມາສຳຫຼວດເບິ່ງ ກໍເຫັນວ່າເປັນວັດເກົ່າແກ່ແລະສຳຄັນດັ່ງກ່າວແລ້ວຈຶ່ງໄດ້ໄປນິມົນເພີ່ນ ເຊິ່ງເວລານັ້ນໄດ້ພຳນັກຢູ່ທີ່ວັດສະຫວ່າງສ້າງນາງ ເພີ່ນໄດ້ຮັບຄຳນິມົນດ້ວຍຄວາມຍິນດີ ດັ່ງນັ້ນເພີ່ນຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງພຣະສົງ 4 ຮູບມາປະຈຳຢູ່ກ່ອນ ແລະໃນປີນີ້ເອງ ເພີ່ນໄດ້ເປີດສຳນັກວິປັດສະນາກັມມະຖານທີ່ ວັດບຸບຜາວິປັດສະນາຣາມ ເມືອງຫຼວງພະບາງ.

ຕົກມາຮອດ ພ.ສ 2499 ພຣະສົງ 4 ອົງ ທີ່ເພີ່ນສົ່ງມາປະຈຳຢູ່ນັ້ນ ກໍໄດ້ລົງມືແຜ້ວຖາງ ສ້າງສາ ມາໂດຍລຳດັບ ເພີ່ນກໍໄດ້ອອກມາຍ້ຽມຢາມຢູ່ເປັນປະຈຳ ພ້ອມກັບເລີ່ມສ້າງກຸຕິກັມມະຖານ.

ປີ ພ.ສ 2500 ວັນທີ່ 25 ຕຸລາ ພຣະອາຈານມະຫາປານ ອານັນໂທ ຈຶ່ງໄດ້ອອກມາຢູ່ປະຈຳ ແລະໄດ້ຈັດຕັ້ງ ສຳນັກວິປັດສະນາກັມມະຖານ ເປີດສອນພຣະອະພິທັມຕັ້ງແຕ່ບັດນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ ແລະໄດ້ສົ່ງພຣະລູກສິດໄປຮຽນພຣະອະພິທັມທີ່ບາງກອກອີກດ້ວຍ ໃນປີນີ້ການສ້າງສາພັດທະນາກ້າວໜ້າຫຼາຍ ໄດ້ມີຜູ້ມາສ້າງກຸຕິຖວາຍ ເປັນກຸຕິຫຼັງໃຫຍ່ ນອກນັ້ນຍັງໄດ້ສ້າງຫໍແຈກໃຫ້ເປັນສະຖານທີ່ພຳພັງກຸສົນ ເອົາລົດມາໄຖ ຫົນທາງເຂົ້າວັດແລະໄດ້ສ້າງຫໍໄຫວ້ພຣະຂຶ້ນອີກ ປະຕິສັງຂອນພັດທະສີມາເກົ່າ(ສະໄໝພຣະຄຣູໂພນສະເນັກ) ໂດຍໄດ້ຂໍອະນຸຍາດຈາກກະຊວງທັມມະການຮັບຮູ້ ແລະອະນຸຍາດໃຫ້ຕາມຄວາມປະສົງ ແລະຍັງໄດ້ອ້ອມຮົ້ວວັດຕາມເຂດແດນທີ່ໄດ້ປັກ ໝາຍໄວ້ໃຫ້ເປັນເຂດວັດທີ່ຂາດອອກຈາກດິນບ້ານໂດຍສິ້ນເຊີງ.

ປີ ພ.ສ 2501-2502 ທັງດ້ານການກໍ່ສ້າງ ແລະການສຶກສາ ນັບວ່າຈະເລີນຂຶ້ນຕາມລຳດັບ ມີຍາດໂຍມ ທີ່ມີຈິດສັດທາມາສ້າງກຸຕິທີ່ພັກຂອງພຣະພິກຂຸສາມະເນນຫຼາຍຫຼັງ ແລະຍັງມີຍາດໂຍມລາງຄົນໄດ້ສະລະໂອກາດ ພຳເພັງທານ ຮັກສາສິນ ແລະພາວະນາເປັນຈຳນວນຫຼາຍ ລາງຄົນກໍມາຢູ່ປະຈຳ ລາງຄົນກໍມາຢູ່ເປັນຄັ້ງຄາວ ໃນວັນສິນວັນພຣະ ຕາມຮີດຄອງປະເພນີ

3.ຍຸກຟື້ນຊີບ ພ.ສ 2513,ຄ.ສ 1970 ມາເຖິງປັດຈຸບັນ.

ຫຼັງຈາກທີ່ ພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ ໄດ້ມໍລະນະພາບລົງ ໃນວັນທີ່ 18/11/1968 ໃນໄລຍະທຳອິດທາງຄະນະຈັດຕັ້ງ ທັງພຣະສົງ ແລະຄາລະວາດ ໄດ້ມີມະຕິແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ມີຜູ້ຮັກສາການຊົ່ວຄາວ ໂດຍມີການຜັດປ່ຽນກັນຂຶ້ນເປັນ ຈົນກວ່າຈະມີການຈູດສົບຂອງ ພຣະອາຈານ ໃຫ້ແຕ່ລະອົງທີ່ຂຶ້ນມາຮັບຜິດຊອບນັ້ນ ຢູ່ພາຍໃນນຶ່ງປີແລ້ວຈຶ່ງໃຫ້ອົງອື່ນຂຶ້ນແທນ ເຊິ່ງປະກອບມີ:

1. ພຣະອາຈານ ມະຫາບຸນເລີ່ງ ເຈົ້າອະທິການວັດສາລາແດງ ທີ່ເປັນເຈົ້າຄະນະຕາແສງໃນເວລານັ້ນ.

2. ຍາທ່ານ ພຣະມະຫາສົມບູນ ວັດຈອມແກ້ວ ແຂວງສະຫວັນນະເຂດ.

3. ຍາທ່ານ ອຸເທດ ວັດນາໂບ ເຈົ້າຄະນະແຂວງຄຳມ່ວນ.

4. ເລຂາສົມເດັດພຣະສັງຄະຣາຊ ຄື ສາທຸຝັ້ນ.

ຫຼັງຈາກທີ່ທາງຝ່າຍບ້ານເມືອງໄດ້ເຂົ້າມາເຕົ້າໂຮມກັນທັງສອງຝ່າຍ (ຝ່າຍແນວລາວຮັກຊາດ ແລະຝ່າຍວຽງຈັນ) ຄະນະການນຳທັງຝ່າຍພຣະສົງ ແລະຄາລະວາດ ຈຶ່ງໄດ້ຄົ້ນຄວ້າກັນກ່ຽວກັບສົບ ຂອງພຣະອາຈານ ວ່າຈະຕ້ອງມີການທຳພິທີວາງເພີ່ງສົບໃຫ້ກັບພຣະອາຈານ ທາງຄະນະຮັບຜິດຊອບ ຈັດຕັ້ງໃນພິທີຈົ່ງເຫັນດີໃຫ້ມີການເລືອກຕັ້ງ ເອົາເຈົ້າອະທິການວັດ ເພື່ອມາຮັບຜິດຊອບການຈັດພິທີດັ່ງກ່າວ ຕາມລະບຽບການໃນເວລານັ້ນ.

ໃນປີ ພ.ສ 2517 (ຄ.ສ 1974) ພຣະອາຈານ ຊາລີ ກັນຕະສີໂລ ໄດ້ຮັບການເລືອກຕັ້ງຂຶ້ນເປັນ ເຈົ້າອະທິການ ແລະໄດ້ສືບຕໍ່ການກໍ່ສ້າງສາລາໂຮງທັມຫຼັງປັດຈຸບັນໃຫ້ສຳເລັດ ແລະໄດ້ສ້າງກຸຕິ ທີ່ອາຈານຢູ່ເວລານີ້ ນອກຈາກການສ້າງສາແລ້ວ ກິດຈະການທີ່ພຣະອາຈານມະຫາປານ ໄດ້ປະໄວ້ໃຫ້ສືບທອດຕໍ່ນັ້ນ ແມ່ນເພີ່ນໄດ້ດຳເນີນມາຕາມສະພາບການປ່ຽນແປງ ຂອງບ້ານເມືອງ ທີ່ກຳລັງຕໍ່ສູ້ເພື່ອປົດປ່ອຍ ປະເທດຊາດໃນເວລານັ້ນ ບາງກິດຈະການແມ່ນເພີ່ນໃຫ້ຢຸດໄວ້ຊົ່ວຄາວຄື ການເຄື່ອນໄຫວວຽກງານ ວິປັດສະນາກັມມະຖານ ແລະການສອນພຣະອະພິທຳ ບັນດາສິດສານຸສິດ ທີ່ເຄີຍຮ່ວມ ງານນຳພຣະອາຈານໃນເມື່ອກ່ອນ ສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນໄດ້ໄປປະກອບອາຊີບ ທີ່ຕົນເອງເລືອກ ສ່ວນທີ່ຍັງຢູ່ກໍ ໄດ້ຮ່ວມວຽກງານ ຕາມສະພາວະຄວາມເໝາະສົມໃນໜ້າວຽກທີ່ມີຢູ່

ເປັນເວລາ 10 ກວ່າປີ ຜ່ານມາ ຫຼັງຈາກທີ່ປະເທດຊາດໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍໃນປີ 1975 ມາຮອດປີ ຄ.ສ 1984 ສະພາບການສຶກສາຂອງພຣະສົງສາມະເນນ ໄດ້ມີຜົນສະທ້ອນຕໍ່ພຣະພຸດທະສາສະໜາ ເນື່ອງຈາກວ່າການປັບປຸງການສຶກສາໃນໄລຍະໃໝ່ ເວລານັ້ນທາງກະຊວງສຶກສາໄດ້ໃຊ້ຫຼັກສູດສາມັນສຶກສາ ປ່ຽນແທນຫຼັກສູດ ພຣະປະຣິຍັດຕິທັມ ໃນທາງພຣະພຸດທະສາສະໜາໃນເມື່ອກ່ອນ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ພຣະສົງສາມະເນນ ບໍ່ໄດ້ສຶກສາພຣະທັມວິໄນ ໃນເວລານັ້ນແມ່ນທ່ານ ພູມີ ວົງວິຈິດ ເປັນລັດຖະມົນຕີກະຊວງສຶກສາ ແລະທັມມະການ ໄດ້ຮູ້ສະພາບຈາກບັດສົນເທ່ ກ່ຽວກັບແນວຄິດທໍ້ຖອຍຂອງພຣະ

ສົງສາມະເນນຕໍ່ພຣະທັມວິໄນ ມີທ່າອຽງໄປຄືກັບ ຊາວບ້ານ ເພີ່ນຈົ່ງໄດ້ນິມົນ ພຣະອາຈານ ຊາລີ ກັນຕະສີໂລ ແລະທ່ານມະຫາຄຳຕັນ ເທບບົວລີ (ເປັນປະທານ ອົງການ ພ.ສ.ລ) ເຂົ້າໄປທີ່ກະຊວງເວລານັ້ນ ໄດ້ປາລົບເຖິງສະພາບດັ່ງກ່າວ ແລະໄດ້ຮູ້ສາເຫດ ພ້ອມທັງໃຫ້ຂໍ້ສະເໜີຕໍ່ພຣະອາຈານວ່າ ໃຫ້ສືບຕໍ່ເຄື່ອນໄຫວ ວິປັດສະນາກັມມະຖານທີ່ເຄີຍປະຕິບັດຜ່ານມາ ເຊິ່ງບໍ່ມີລາຍລັກອັກສອນເລີຍ ທາງພຣະອາຈານ ຈົ່ງໄດ້ນຳເອົາຄວາມດັ່ງກ່າວມາຜັນຂະຫຍາຍ ຕໍ່ຄະນະສົງ ແລະໄດ້ເຄື່ອນໄຫວພາຍໃຕ້ການຕິດຕາມກວດກາຢ່າງໃກ້ຊິດ ຂອງພັກລັດ ເປັນ ໄລຍະເວລາ 10 ກວ່າປີໄດ້.

ພຣະອາຈານ ຊາລີ ກັນຕະສີໂລ ໄດ້ສືບຕໍ່ກິດຈະການຂອງ ພຣະອາ ຈານ ມະຫາປານ ມາເຖິງປັດຈຸບັນ ໄດ້ມອບໃຫ້ພຣະອາຈານພົມ ມາເປັນເຈົ້າອະ ທິການແທນ

ສ່ວນພຣະອາຈານ ຊາລີ ກັນຕະສີໂລ ໄດ້ຂະຫຍາຍ ວຽກງານວິປັດສະນາ ກັມມະຖານອອກໄປຕາມທີ່ຕ່າງໆ ທັງຢູ່ໃນນະຄອນຫຼວງ ແລະຕ່າງແຂວງ ຜ່ານການເຄື່ອນໄຫວແລ້ວ ກໍມີທາງສຽງທັງບວກ ແລະລົບແຕ່ການຍອມຮັບ ເປັນສ່ວນຫຼາຍ ເມື່ອເປັນດັ່ງນັ້ນ ໃນປີ 2003ເພີ່ນຈົ່ງໄດ້ກໍ່ຕັ້ງ ໂຄງການ “ພຸດທະ ສາສະໜາເພື່ອການພັດທະນາ (ຄ.ພ.ພ)” ຂຶ້ນ ເພື່ອເປັນ ການສືບທອດເຈຕະນາ ລົມຂອງພຣະອາຈານມະຫາປານ ອານັນໂທ ແລະໄດ້ ຂະຫຍາຍວຽກງານທີ່ເຄີຍ ມີມາໃນເມື່ອກ່ອນ ກັບມາມີຊີວິດຊີວາ ສະແດງບົດບາດ ໃນສັງຄົມໃຫ້ນັບມື້ນັບ ກວ້າງຂວາງອອກໄປ.

ຊີວິດ ແລະຜົນງານຂອງພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ

ອະດີດ ເຈົ້າສຳນັກ ວັດມະຫາພຸດທະວົງສາປ່າຫຼວງ

ພຣະອາຈານມະຫາປານ ອານັນໂທ ເຖິງແມ່ນວ່າ ເກີດໃນຍຸກຫຼັງ ພຣະຣາຊະຄຣູ ໂພນສະເນັກປະມານສາມຮ້ອຍກວ່າປີ ແລະມີຄວາມແຕກຕ່າງກັນ ທາງດ້ານຍຸກສະໄໝແຫ່ງຄວາມປ່ຽນແປງຂອງສັງຄົມມະນຸດ ພ້ອມທັງຫຼາຍໆຢ່າງ ໄດ້ຖືກຫຼົງລືມຂາດການສືບທອດມາໃນໄລຍະນຶ່ງ ຈຶ່ງໄດ້ມີວິນຍູຊົນທີ່ມີອຸດົມການ ແລະຄວາມເສຍສະຫຼະ ມາສືບທອດມູນເຊື້ອທີ່ຊົງຄຸນຄ່າ ແຫ່ງຂະບວນການ ໃຊ້ຫຼັກພຸດທະທັມນຳພາຈິດໃຈ ຂອງບັນດາພຸດທະສານິກກະຊົນ ຕາມເຈຕະນາ ລົມຂອງພຣະອາຈານຄົ້ຫວັງ ເພື່ອປະໂຫຍດເກື້ອກູນມວນມະນຸດ ແລະເພື່ອສົ່ງ ເຄາະສັງຄົມໂລກ (ຈະຣະຖະ ພິກຂະເວ ຈາຣິກັງ ພະຫຸຊະນະຫິຕາຍະ ५ລ५) ສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ໄດ້ເປັນເຄື່ອງໝາຍສະແດງເຖິງຄຸນລັກສະນະທີ່ເໝືອນກັນກັບໃນ ອະດີດເຄີຍມີມາ.

ໂອກາດນີ້ ຂໍມາເວົ້າ ເຖິງຄຸນຄວາມດີຂອງທ່ານພຣະຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ ອົງນີ້ກ່ອນວ່າ ເປັນດ້ວຍເຫດໃດ ບັນດາລູກສິດລູກຫາ ຄູບາອາຈານ ຕະຫຼອດເຖິງຍາດໂຍມຜູ້ອຸປະຖຳທັງຫຼາຍ ຈຶ່ງມີຄວາມເຫຼື້ອມໃສສັດທາໃນທ່ານ ທ່ານມີຄວາມໜ້າເຫຼື້ອມໃສຢ່າງໃດແດ່ ແລະມີຄຸນະທັມແນວໃດ? ພໍເປັນຫຼັກໃຫ້ ຄົນໄຫວ້ນົບສັກການະບູຊາຢ່າງບໍ່ຈືດຈາງ.

ຄຸນນະທຳອັນນີ້ ຈາກສຽງຂອງສິດສານຸສິດທັງຫຼາຍສົ່ງສຽງມາວ່າ ພຣະ ອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ ມີຄຸນະທັມທີ່ໄຫເຮົາພຸດທະບໍລິສັດ ແລະຜູ້ສົນໃຈ ໃນທັມທັງຫຼາຍຄວນຈະປະພຶດປະຕິບັດຕາມ ຄື:

1. ທ່ານເປັນຜູ້ຮູ້ຈັກເຫດ ເປັນຕົ້ນວ່າຮູ້ຈັກເຫດແຫ່ງສຸກເກີດ ແລະ ເຫດ ແຫ່ງທຸກເກີດຊຶ່ງຮຽກວ່າ ທັມມະຕັນຍຸຕາ.

2. ທ່ານຮູ້ຈັກຜົນວ່າ ຄວາມສຸກອັນນີ້ ເນື່ອງມາຈາກເຫດອັນນັ້ນ ແລະ ຄວາມທຸກອັນນີ້ ເນື່ອງມາຈາກເຫດອັນນັ້ນ ຮຽກວ່າ ຮູ້ອັດຖັນຍຸຕາເປັນຜູ້ຮູ້ຈັກຜົນ.

3. ທ່ານຮູ້ວ່າ ເຮົາມີຊາດຕະກຸນ ຍົດສັກ ບໍລິວານ ຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ ພຽງເທົ່ານີ້ ແລ້ວທ່ານຈະປະກອບກິດຈະການຕາມຖານະຄວາມຮູ້, ຄວາມສາ ມາດຂອງທ່ານຢ່າງບໍ່ລົດລະຮຽກວ່າ ອັດຕັນຍຸຕາ ຮູ້ຈັກຕົນ.

4. ທ່ານຮູ້ຊີວິດຂອງຄົນ ແລະສັດທົ່ວໄປ ໃນການລ້ຽງຊີບແລ້ວປະກອບ ຕົນເປັນຄົນຮູ້ຈັກປະມານໃນການລ້ຽງຊີບ ແລະ ການຂົບສັນຂອງເພີ່ນໃຫ້ພໍດີພໍ ຄວນຮຽກວ່າ ມັດຕັນຍຸຕາ

5.ທ່ານຮູ້ຈັກປະມານໃນການປະກອບກິດຈະການງານຕ່າງໆຢ່າງໄດ້ຜົນ

ຮຽກว่า ກาลันยุตา ຄືຮູ້ຈັກກาละเวลา.

6.ท่านรู้จักเอิาใจคົน ในที่ชุมช
 และกานปะติบัดต่ที่ชุมชนรฺกว่า ปริสันยุตา.

7.ท่านรู้จัก ເລືອກหาบุกคนที่ถวนแนะนำพ่ำสอน และบุกคนที่ถวนคบหาสะมาคมซึ่งรฺก ว่า ปุกคะละปะโรปะรันยุตา ຮູ້ຈັກເລືອກหาบุกคนที่ถวนคบ.

นอกจากนี้ ท่านยังเป็นผู่เชื่อหมั่นในทำคำสอน ของอิงสัมมาสัมพุดทะเจ้า ย่างถวายตัว ເປັນຜູ່ຮັບໃຊ້ພຣະພຸດທະເຈົ້າຢ່າງເອົາໃຈໃສ່ ท่านเป็นผู่ละอายต่บาบกัม ກົວຕໍ່ບາບຄືບໍ່ທຳສິ່ງທີ່ບໍ່ເປັນກຸສົນ ເປັນຜູ່ໄດ້ສຶກສາຮ່ຳຮຽນມາກພໍຄວນ ท่านมีถวามพูนย่างแรงก้า ມີໃຈໝັ້ນຄົງຕໍ່ຫຼັກທຳພຣະພຸດທະສາສະໜາມີສະຕິ ຜະຫຍາປັນຍາຮອບຮູ້ ໜ້າເຄົາລົບ ແລະບູຊາ.

ท่านปึกสาหาลิสิ่งใดบ่เป็นไปเพื่อถวามบูดบูนตัน ແລະຄົນອື່ນ ຈະຄິດສິ່ງໃດ ບໍ່ເປັນການບູດບູນຕົນ ແລະຄົນອື່ນ ຈະເວົ້າສິ່ງໃດ ບໍ່ໃຫ້ກະທົບ ຈິດຕົນແລະຄົນອື່ນຈະທຳສິ່ງໃດ ບໍ່ເປັນການອິດສາ ແລະບັງບູດຄົນອື່ນມີຄວາມ ເຫັນຊອບ ແລະເຊື່ອຕາມຜົນກັມຈິງໆ.

ท่านเป็นนักเสยสะขูะ ເອື້ອເຟື້ອເພື່ອແຜ່ແກ່ບັນດາສິດສານຸສິດ ຕະ ຫຼອດເຖິງພຸດທະບໍລິສັດ ทุกถ้อนหน้า ท่านมีเมดตาสูงส่ำหน้าเคົาลົບບູຊາຍິ່ງ.

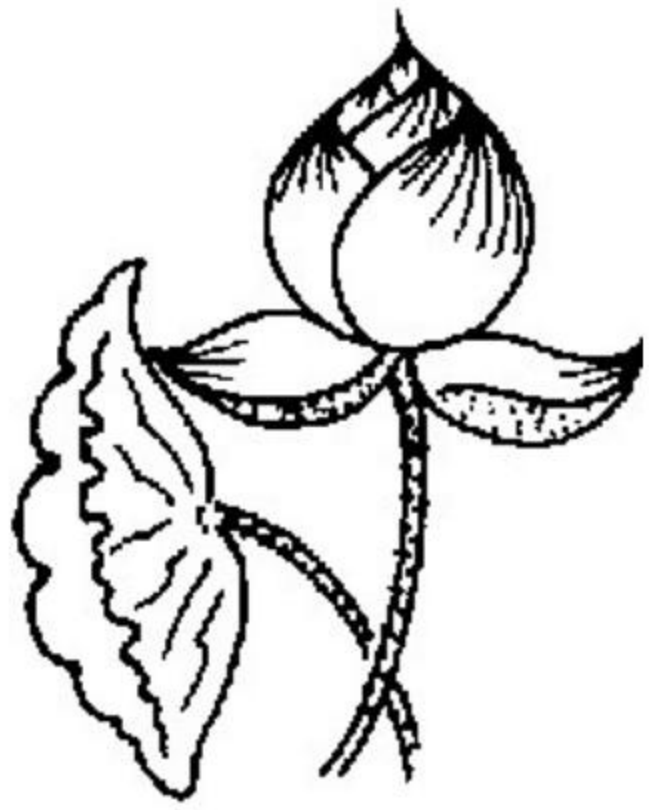

ຊີວິດໃນເບື້ອງຕົ້ນ ແລະຕະກູນ

ຊາຕະ	25 ຕຸລາ ຄ.ສ. 1911
ມໍລະນະ	18 ພຶດສະພາ 1968
ຊົນມາຍຸ (ອາຍຸ) ໄດ້	58 ປີ
ເພດຄາລະວາດ	17 ປີ
ບວດເປັນເນນ	3 ພັນສາ
ອຸປະສົມບົດເປັນພຣະ	38 ພັນສາ

ພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທນາມເດີມຊື່ ທ້າວປານ ແກ້ວຊົມພູ ພູມເດີມ ບ້ານເມືອງພ້ອງ ຕາແສງເມືອງພ້ອງ ເມືອງສອງຄອນ(ລະຫານ້ຳ) ແຂວງ ສະຫວັນ ນະເຂດ ບິດາຊື່ວ່າ ທິດແສນ ແກ້ວຊົມພູ (ເພຍເມືອງແສນ), ມານດາຊື່ ນາງ ແຕ້ມ.

ເກີດທີ່ບ້ານ ອະຫໍໂຄກ ຫ່າງຈາກເມືອງພ້ອງ ສອງຫວ່າງກິໂລແມັດ ເກີດວັນພຸດ ຂຶ້ນ 4 ຄ່ຳ ເດືອນ 12 ປີກຸນ ພ.ສ 2454, ກົງກັບວັນທີ່ 25 ຕຸລາ ຄ.ສ 1911, ເວລາ 7 ໂມງເຊົ້າ, ມີອ້າຍນ້ອງຮ່ວມທ້ອງດຽວກັນ 4 ຄົນຄື:

1. ນາງ ເໝັ້ນ
2. ນາງ ເຄນ
3. ທ້າວ ໂປງ
4. ທ້າວ ປານ (ທ່ານພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນ ໂທ)

ມູນເຫດພາໃຫ້ໄປເກີດຢູ່ທີ່ ບ້ານອະຫໍໂຄກ

ເນື່ອງຈາກ ບິດາມານດາ ມີອາຊີບໃນການທຳນາເປັນພື້ນຖານ ບິດາ ມານດາ ມີນາຢູ່ພັ່ນນຶ່ງ ຢູ່ບ້ານອະຫໍ ໂຄກ ທຸກປີ ໃດຄັນ ເຖິງ ຍາມ ນາ ມາ ບິ ດ ານ ດ ານ ດ ານ ຈຳ ຕ້ ອ ງ ອົ ບ ພ ະ ຍົ ບ ຄ ອ ບ ຄົ ວ ໄ ປ ຢູ່ ກິ ນ ກັ ບ ນ າ ເ ພື ່ ອ ຄ ວ າ ມ ສ ະ ດ ວ ກ ແ ລ ະ ທັ ນ ຟ້ າ ທັ ນ ຝົ ນ ການ ຄົ ມ ມ ະ ນ າ ຄົ ມ ລ ະ ຫ ວ່ າ ງ ນ າ ກ ັ ບ ບ ້ ານ ຊ ົ ່ ວ ໄ ລ ຍ ະ 2 ຫ ຼ ັ ກ ກ ິ ໂ ລ ໃ ນ ສ ະ ໄ ໝ ນ ັ ້ ນ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ວ ່ າ ໄ ກ ເ ພ າ ະ ປ ່ າ ທ ຶ ບ ດ ົ ງ ຫ ນ າ ບ ິ ດ ານ ດ ານ ດ ານ ຈ ຶ ່ ງ ຕ ັ ດ ສ ິ ນ ໃ ຈ ພ າ ຄ ອ ບ ຄ ົ ວ ລ ູ ກ ເ ມ ຍ

ໄປຕັ້ງບ້ານເຮືອນຢູ່ກັບນາ (ທີ່ບ້ານອະທໍໂຄກດຽວນີ້) ເວລານັ້ນ ບ້ານບ່ອນນີ້ມີປະມານສາມສີ່ຫຼັງຄາເຮືອນເທົ່ານັ້ນ.

ລູກຜູ່ສຸດທ້າວ່ງຂອງທິດແສນ ແກ້ວຊຸມພູ (ເພຍ ເມືອງແສນ) ແລະນາງແຕ້ມ ອັນມີຊື່ດົ່ງດັ່ງວ່າ ພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ ໄດ້ຖືປະຕິສົນທິ ແລະຖືກຳເນີດຢູ່ກັບເຮືອນຫຼັງຕັ້ງໃໝ່ ທີ່ບ້ານອະທໍໂຄກນີ້.

ທ້າວປານ ໄດ້ຈະເລີນໄວຂຶ້ນມາຕາມລຳດັບ ຢູ່ກັບວຽກໄຮ່ການນາ ພາຍໃຕ້ການນຳພາຂອງບິດາມານດາ ແລະ ທ້າວຈານເຫຼື້ອມ ຜູ່ເປັນລຸງດູແລ.

ໜ້າທີ່ ແລະການງານເມື່ອເຕີບໂຕກໍ່ຄື ການລ້ຽງສັດ ຊ່ວຍພໍ່ແມ່ອ້າຍເອື້ອຍນ້ອງເປັນປະຈຳ ຈົນມີຈິດໃຈຮັກໄຄ່ ແລະຫວງແຫນສັດ ແພງຊີວິດສັດເໝືອນວ່າຊີວິດຂອງຕົນເອງ ທຸກວັນໃດຄ່ຳຈົ່ງເຫັນເຮືອນ ເພາະຕິດຕາມສັດທີ່ຕົນມີໜ້າທີ່ຮັກສາ

ດ້ວຍວ່າບ້ານອະທໍໂຄກເປັນບ້ານນ້ອຍໆຕັ້ງໃໝ່ (ແຍກອອກຈາກບ້ານເມືອງພ້ອງໄປ) ຢູ່ໃກ້ກັບປ່າຮົກດົງເສືອ ແຕ່ລະປີ ຈົ່ງມີງົວຄວາຍຂອງຊາວບ້ານຈຳນວນບໍ່ໜ້ອຍຖືກເສືອມາລ່າໄປເປັນອາຫານ. ທ້າວນ້ອຍປານເຕີບໃຫຍ່ມາໃນບັນຍາກາດແບບນີ້ ເຫັນສັດລ້ຽງທີ່ຕົນຮັບແພງຄຸ້ນເຄີຍຕາຍຈາກໄປຢ່າງທຸກທໍລະມານ ມີຄວາມດູຕົນສົງສານງົວຄວາຍຍິ່ງນັກ. ພໍໃຫຍ່ເປັນບ່າວແວງ ດ້ວຍຄວາມຢາກປົກປ້ອງສັດລ້ຽງຂອງຕົນ ໃຫ້ພົ້ນຈາກການຮາວີຂອງເສືອຮ້າຍ ບ່າວນ້ອຍຈົ່ງສະຫຼະຄວາມມ່ວນຊື່ນໃນຊີວິດໄວໜຸ່ມ ຂໍພໍ່ໄປຮຽນມົນປາບເສືອ ຈາກກຸລາ ໂດຍຜູ່ເປັນພໍ່ຕ້ອງໄດ້ເສຍຄວາຍຕູ້ຕົວນຶ່ງ ເພື່ອເປັນຄ່າຄາຍຮຽນມົນປາບເສືອ. ຈາກນັ້ນບ່າວນ້ອຍປານ ກໍທຳໜ້າທີ່ດູແລລ້ຽງສັດຊ່ວຍຄອບຄົວມາຢ່າງຕະຫຼອດປອດໄພ.

ໄຊກຊະຕາກັບຜ້າເຫຼືອງ

ໃນປີ ພ.ສ 2471 (ຄ.ສ 1928) ບິດາໄດ້ລົ້ມປ່ວຍໜັກ ຈົນເຖິງກັບເສຍຊີວິດຈາກລູກ ແລະເມຍໄປ, ບັນດາເອື້ອຍອ້າຍທັງຫຼາຍໄດ້ວິງວອນໃຫ້ທ້າວປານນ້ອງຫຼ້າອອກບວດ ເພື່ອຈູງພໍ່ ຕາມປະເພນີຖືວ່າ ການບວດຈູງພໍ່ແມ່ໃນເວລາພໍ່ແມ່ເຖິງແກ່ກັນ (ເສຍຊີວິດ) ຄືຈູງພໍ່ແມ່ອອກຈາກອະບາຍ.

ດ້ວຍຄວາມກະຕັນຍູກະຕະເວທີ ລູກທີ່ດີຂອງພໍ່ແມ່ ນ້ອງທີ່ດີຂອງເອື້ອຍອ້າຍທັງຫຼາຍ ທ້າວປານ ຈົ່ງໄດ້ສະຫຼະວຽກການ ແລະສັດລ້ຽງທີ່ຫວງຮັກ ອອກບວດແທນຄຸນບິດາ ຢູ່ທີ່ວັດເມືອງພ້ອງ.

ເບື້ອງຕົ້ນ ກໍຄິດວ່າຈະບວດເປັນພິທີ ພໍຈູງພໍ່ຮອດປ່າຊ້າ ກັບຄືນມາ ກໍ່ຈະສຶກ ແຕ່ພໍບວດແລ້ວ ເອື້ອຍອ້າຍທັງຫຼາຍ ຈຶ່ງໄຫວ້ວອນໃຫ້ຢູ່ຕໍ່ອີກ ວ່າ ຂໍໃຫ້ຮອດມື້ແຈກ ຫຼືໄດ້ເຈັດວັນກ່ອນຈຶ່ງສຶກ ທ່ານກໍຟັງໄປ ພໍຮອດເຈັດວັນຜ່ານໄປ ຈິດໃຈຂອງທ່ານກໍປ່ຽນແປງທັນທີວ່າ ຈະຕ້ອງສວຍໂອກາດສຶກສາຮ່ຳຮຽນພໍອ່ານ ອອກ ຂຽນໄດ້ເສຍກ່ອນ ຈຶ່ງຈະສຶກ.

ການສຶກສາ ແລະສະແຫວງຫາເປົ້າໝາຍຊີວິດ

ໃນສະໄໝນັ້ນ ການສຶກສາທາງຝ່າຍໂລກບໍ່ທັນຈະເລີນ ໂຮງຮຽນບໍ່ທັນ ມີທົ່ວເຖິງ ທ່ານຈຶ່ງອາໃສຜ້າ ກາສາວະພັດ ເປັນບ່ອນການສຶກສາ ເປັນໂຮງຮຽນ ກິນນອນ.

ການຮຽນກໍຄື ການຮຽນສູດ ຮຽນເທດ ຮຽນໄຫວ້ພຣະສູດມົນ ຮຽນໂຕທັມ ມີໜັງສື ປັນຍາປາລະມີ, ອຸນຫັດສະວິໄຊ ເປັນຕົ້ນ ໃນໃບລານເປັນປຶ້ມອ່ານ ແລະປຶ້ມເທດ ນອກນີ້ກໍ່ແມ່ນການຮຽນ ສູດມົນນ້ອຍ, ມົນກາງ ຈາກພຣະອຸປັດຊາ ອາຈານຄື ຍາທ່ານ ຈູມ ເຈົ້າຄະນະຕາແສງເມືອງພ້ອງ.

ສາມປີຜ່ານມາ ການສຶກສາຮຽນຮູ້ໃນຄອງພຸດທະສາສະໜາ ຮູ້ສຶກວ່າ ໂລ່ງອົກໂລ່ງໃຈ ແລະຮຽນໄດ້ທຽມທັນ ກັບເພື່ອນບັນພະຊິດດ້ວຍກັນ ໃນວັດ.

ໃນປີ ພ.ສ 2474 (ຄ.ສ 1931) ອາຍຸຂອງ ສາມະເນນ ປານ ກໍພໍດີເຂົ້າຂວບ 20 ປີເຕັມບໍລິບູນ ຄູບາອາຈານທັງຫຼາຍ ຈຶ່ງໄດ້ອະນຸຍາດໃຫ້ອຸປະສົມບົດເປັນ ພຣະພິກຂຸ ປານ ໃນພຣະພຸດທະສາສະໜາ ໂດຍມີ:

ຍາທ່ານ ທາ ວັດບ້ານຕາໂນນ ເປັນພຣະອຸປັດຊາ

ຍາທ່ານ ຈູມ ເຈົ້າຄະນະຕາແສງເມືອງພ້ອງ ເປັນພຣະກັມມະວາຈາກໍ້ ຂວາ

ຍາທ່ານ ສົ້ວ ເຈົ້າອະທິການວັດບົງຊ້າງ ເປັນພຣະກັມມະວາຈາກໍ້ຊ້າຍ ພ້ອມຄະນະພຣະສົງ 21 ອົງ ນັ່ງທັດຖະບາດໃນພັດທະສີມາວັດເມືອງພ້ອງ ອຸປະ ສົມບົດສຳເລັດເປັນພຣະພິກຂຸເວລາ 12 ໂມງ ມີນາມວ່າ ພຣະ ປານ ໂດຍແມ່ນ ຍາທ່ານເກດ ເປັນເຈົ້າມູນສັດທາຜູ້ສ້າງກອງບວດ.

ເມື່ອອຸປະສົມບົດເປັນພຣະພິກຂຸ

ຫຼັງຈາກໄດ້ເລື່ອນຖານະຈາກ ທ້າວ ປານ ມາເປັນສາມະເນນ ປານ ແລະຈາກສາມະເນນ ປານ ເປັນພຣະພິກຂຸ ປານແລ້ວ ຄວາມນຶກຄິດຍິ່ງແຕກຕ່າງ ກະຈ່າງອອກໄປອີກว່າ ຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງຈະຕ້ອງສຶກສາຫາວິຊາ ຄວາມຮູ້ໃສ່ຕົນ ພໍຄວນກ່ອນຈຶ່ງສິກ ເມື່ອຄວາມນຶກຄິດນີ້ເກີດຂຶ້ນກໍເລີຍເປັນປະນິທານຕັ້ງຄວາມ ປາຖະໜາໃນໃຈ ສາມຂໍ້ວ່າ:

1. ຈະຕ້ອງຮຽນເປັນພຣະນັກເທດ (ເທດສຽງ)
2. ຈະຮຽນມູນກະຈາຍະນະ (ຮຽນມູນເດີມ)
3. ຖ້າບໍ່ເຖິງ 4 ປີ ຄົບເສົາຕຽງຕາມບູຮານເພີ່ນว່າຈະບໍ່ສິກ ທັງນີ້ກໍ່ ເພື່ອว່າ ຖ້າສິກອອກມາ ຈະຕ້ອງເປັນ ໝໍລຳແກ້ໂຈດໃຫ້ຊະນະໃຈຄົນ ຖ້າສິກອອກມາກ່ອນ ບໍ່ທັນຄົບ 4 ປີ ເຂົາຈະວ່າຂວັນນິນທາว່າ ບວດເປັນພຣະເພື່ອຫວັງກອງບຸນ

ເມື່ອໄດ້ປະນິທານຕົນດັ່ງນີ້ແລ້ວ ຈຶ່ງໄດ້ໄປປຶກສາຫາລືກັບພຣະພອນ (ມະຫາພອນ ຫົວໜ້າສານປະນອມ ເມືອງພັນທະບູນ) ເພາະພຣະພອນເປັນ ຜູ້ບວດກ່ອນ ວ່າ ເຮົາຈະໄປສຶກສາທີ່ໃດຈຶ່ງຈະໄດ້ເປັນຜູ້ເທດເກັ່ງ ພຣະພອນ ຈຶ່ງໃຫ້ຄວາມເຫັນว່າ ກໍມີແຕ່ເມືອງໄທຟາກຂອງພຸ້ນແຫຼ້ວ.

ຖ້າດັ່ງນັ້ນ ເຮົາພາກັນລາຄູບາອາຈານ ໄປຫາສຶກສາບໍ່ດີບໍ? ວ່າແລ້ວພຣະ ພອນກໍຕົກລົງເຫັນພ້ອມ ຈຶ່ງໄດ້ ພາກັນເຂົ້າໄຫວ້ຄູບາໃຫຍ່ຄື ຍາທ່ານຈູມ ເຈົ້າຄະນະຕາແສງ ເພີ່ນກໍເຫັນດີນຳ ຂໍໂມທະນາ.

ເມື່ອໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກຄູບາອາຈານຜູ້ໃກ້ຊິດໄດ້ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ທັງສອງອົງຄື ພຣະພອນ ແລະພຣະ ປານ ຈຶ່ງໄດ້ພ້ອມກັນລາອອກຕົນຍາດໂຍມ ອອກຈາກວັດບ້ານເມືອງພ້ອງ ໃນມື້ເດືອນ 6 ອອກໃໝ່ ເປັນມື້ເດີນທາງ ໄດ້ມຸ່ງໜ້າ ມາທາງເມືອງສອງຄອນ ເພື່ອອຳລາຍາທ່ານນິນ ເຈົ້າຄະນະ ເມືອງສອງຄອນ ແລະ ເພື່ອທຳຄວາມຄາລະວະ ຂໍ້ຄິດຈາກເພີ່ນ ໄດ້ມາພັກເຊົາ ນຳຍາທ່ານນິນ ນຶ່ງຄືນກໍພາກັນເດີນທາງຕໍ່ໄປ.

ໄປເຖິງ *ບ້ານຫົວດອນ* ອຳເພີເຂມະຣາຊ ປະເທດໄທ ເດືອນອອກໃໝ່ 13 ຄ່ຳ ຈຶ່ງພົບກັບພຣະທັມ ເຊິ່ງເປັນຄົນບ້ານນຶ່ງເມືອງດຽວກັນໄດ້ ເດີນທາງໄປ ຈຳພັນສາຢູ່ວັດນີ້ກ່ອນ ພຣະທັມຈຶ່ງນຳພາ ພຣະປານ ໄປຝາກໄວ້ນຳຍາທ່ານເຄນ *ບ້ານທ່ອນ* (ເພື່ອຮຽນເອົາຫຼັກສູດມູນກະຈາຍະນະ ຈາກສຳນັກຍາທ່ານເຄນກ່ອນ ຈຶ່ງໄດ້ໄປຮຽນນຳຍາທ່ານສິງ *ບ້ານບໍ່ຫີນ ຈັງຫວັດອຸບົນ*).

ໃນປີ ພ.ສ 2475 ໄດ້ໄປຈຳພັນສາຢູ່ *ບ້ານເສົາລົກ*

ໃນປີ ພ.ສ 2476 ໄດ້ໄປຈຳພັນສາຢູ່ນຳຍາທ່ານຄຳ *ບ້ານໜອງຊ້າງນ້ອຍ* ອຳເພີມ່ວງ (ເພື່ອຮຽນ ແປຫຼັກສູດມູນກະຈາຍະນະ) ສິ້ນໄຕຣມາດສາມເດືອນ ອອກພັນສາແລ້ວ ໄດ້ໄປຮຽນນຳອາຈານຊົ່ມ ບ້ານຕຳແຍ.

ໃນປີ ພ.ສ 2477 ໄດ້ໄປຈຳພັນສາຢູ່ *ບ້ານສີທວນ* ຕຳບົນສີທວນ ອຳເພີເຂື່ອງ ຈັງຫວັດອຸບົນ ນຳທ່ານ ອາຈານພູ (ເພື່ອແປຄຳພີທັງ 5 ອະພິທັມ).

ໃນປີ ພ.ສ 2478 ກັບຄືນຈຳພັນສາຢູ່ *ເມືອງພ້ອງ* ແລະພາກັນຈັດຕັ້ງ *ໂຮງຮຽນສອນມູນເດີມ*ຂຶ້ນທີ່ເມືອງພ້ອງ.

ໃນປີ ພ.ສ 2479 (ຄ.ສ 1936) ໄດ້ອອກຈາກເມືອງພ້ອງອີກເປັນເທື່ອທີ່ສອງ ເດີນທາງໄປຍັງ *ບ້ານຫົວດົງ* ອຳເພີບຸ່ງ (ອ.ອຳນາດຈະເລີນ) ເພື່ອຮຽນແປ ອະພິທັມຄຳພີທັງ 5 ຕື່ມອີກ ສິ້ນໄຕຣມາດສາມເດືອນ.

ໃນປີ ພ.ສ 2480 ໄດ້ກັບຄືນເມືອຈຳພັນສາຢູ່ເມືອງພ້ອງອີກ ພ້ອມດ້ວຍ ພຣະພອນ, ພຣະທັນ ເພື່ອປັບປຸງໂຮງຮຽນການສອນມູນເດີມ ມີພຣະຫຼາຍສຳນັກ ມາສຶກສາຮ່ຳຮຽນນຳ ໄດ້ສອນ ແລະເຜີຍແຜ່ວິຊາຄວາມຮູ້ ໃນວັດເມືອງພ້ອງ ສິ້ນໄຕຣມາດສາມເດືອນ ແລະແລ້ງນຶ່ງ ກໍໄດ້ພາກັນລາຄູບາອາຈານ ເດີນທາງມາ ຮຽນວິຊາຄວາມຮູ້ຕາມຫຼັກສູດສະໄໝໃໝ່ຕໍ່ທີ່ວຽງຈັນ.

ໃນປີ ພ.ສ 2481 (ຄ.ສ 1938) ພຣະປານ ພ້ອມດ້ວຍ ພຣະພອນ ແລະພຣະທັນ ໄດ້ເດີນທາງອອກຈາກເມືອງພ້ອງ ຂຶ້ນມາວຽງຈັນເພື່ອສຶກສາພຣະ ທັນວິໄນ ຕາມຫຼັກສູດ ພຣະປະຣິຍັດຕິທັມ ເຊິ່ງຈັດຂຶ້ນໂດຍສະພາພຸດທະບັນດິດ ຈັນທະບຸລີ ມີສົມເດັດ ເຈົ້າມະຫາອຸປະຣາຊ ເພັດຊະຣາຊເປັນປະທານຝ່າຍພຸດທະ ບັນດິດ ແລະເປັນຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດໂຮງຮຽນປາລີ.

ຄະນະຂອງພວກເພີ່ນ ໄດ້ເດີນທາງເຖິງວຽງຈັນໃນເດືອນ 6 ເພັງ ໄດ້ມາ ພັກເຊົາຢູ່ວັດຊຽງຍືນ, ວັດພຣະໄຊ ເປັນການຊົ່ວຄາວ ແລ້ວໄປຈຳພັນສາຢູ່ວັດສີ ຖານເໜືອນຶ່ງພັນສາ ທຽວໄປຮຽນຢູ່ໂຮງຮຽນປາລີທີ່ວັດຈັນທະບຸຣີ, ສ່ວນພຣະ ພອນ ໄດ້ໄປຈຳພັນສາຢູ່ວັດໄຕ ແລະພຣະທັນ ຈຳພັນສາຢູ່ວັດອຸບມຸງ.

ໃນປີ ພ.ສ 2482 (ຄ.ສ 1939) ພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ໄດ້ຈຳພັນສາຢູ່ວັດອຸບມຸງ ເວລານັ້ນ ພຣະທັງຄະນະມີ ພຣະທັນ ວິຣະວັງໂສ ທີ່ມີ ພັນສາແກ່ ໄດ້ຊັກຊວນລົງບັນຊີເປັນນັກສອບ ເພື່ອສອບເອົາ ປະກາສະນີຍະບັດ

ນັກທັມຊັ້ນຕຣີ ຢູ່ເມືອງໄທທີ່ວັດສີເມືອງ ໄດ້ປະກາສະນິຍະບັດຊັ້ນຕຣີເມືອງໄທ ໃນປີນີ້ ແລະໄດ້ຫານາມສາຍາໃຫ້ກັນ ເວລາທີ່ຈົດບັນຊີໄປສອບຢູ່ເມືອງໄທນີ້ ເອງວ່າ **ພຣະປານ ອານັນໂທ** ແມ່ນພຣະທັມ ວິຣະວັງໂສ ເປັນຜູ້ໃສ່ໃຫ້, ພຣະທັມ ເອງໃສ່ວ່າ ພຣະທັມ ວິຣະວັງໂສ. ໃນປີນີ້ໄດ້ມີຍາທ່ານ ມະຫາບຸນ ໄດ້ເດີນທາງ ຈາກເມືອງພ້ອງ ມາຈຳພັນສາຢູ່ວັດຈັນນຳກັນ.

ປີ ພ.ສ 2483 (ຄ.ສ 1940) ໄດ້ມາຈຳພັນຢູ່*ວັດຊຽງແວ່* ແລະໄດ້ ສອບເອົາປະກາສະນິຍະບັດ ນັກທັມຊັ້ນໂທ.

ປີ ພ.ສ 2484 (ຄ.ສ 1941) ໄດ້ສອບເອົາປະກາສະນິຍະບັດຊັ້ນປະຖົມ ເອກ (ມະຫາປະຣຽນສາມປະໂທຍກ) ຢູ່ທີ່ສຳນັກວັດຈັນທະບຸຣີວຽງຈັນ ສະໄໝນັ້ນ ຍັງມີທ່ານເອກາທິບໍດີຝຣັ່ງເສດເຊັນໃນໃບໄຊຍະບັດ ແລະສົມເດັດເຈົ້າ ມະຫາ ອຸປະຣາຊ ເພັດຊະຣາຊ ເຊັນເປັນປະທານທາງສາສະໜາ ໂດຍຄວາມເຫັນຊອບ ຕາມບັນທຶກຂອງຄະນະກຳມະການກວດກາ ພຸດທະບັນດິດສະພາຈັນທະບູຣີ ເມື່ອເສັງໄດ້ປະຣຽນສາມປະໂທຍກແລ້ວ ກໍໄດ້ຖືກແຕ່ງຕັ້ງເປັນ ອາຈານສອນ ປາລີຢູ່ *ວັດອຸບມຸງ* ແລ້ວອາຈານກໍໄດ້ດຳເນີນການສຶກສາທັມວິໄນ ແລະໄດ້ ສອບທຸກໆປີ ມາຈົນຮອດປີ ພ.ສ 2487 (ຄ.ສ 1943) ກໍໄດ້ ສອບເອົາປະກາ ສະນິຍະບັດປະໂທຍກ 6 ຢູ່ທີ່ວັດຈັນອີກ.

ເມື່ອສຳເລັດການຮຽນຝ່າຍປາລີ ສຳເລັດເຖິງປະໂທຍກ 6 ແລ້ວ ເວ ລານັ້ນບໍ່ທັນມີໂຮງຮຽນປາລີຂັ້ນສູງ ພຣະອາຈານ ກໍໄດ້ດຳເນີນການສັ່ງສອນ ອອກ ຕົນຍາດໂຍມຕາມວັດຕ່າງໆ ໂດຍໄດ້ຈຳພັນສາຢູ່ *ວັດຊຽງແວ່* ວຽງຈັນ ໂຮມປີການທີ່ໄດ້ຮ່ຳຮຽນ ແລະພ່ຳສອນຢູ່ໃນວຽງຈັນຄາວນັ້ນ 9 ພັນສາ ໄດ້ຢູ່ ວັດຊຽງແວ່ເຖິງ 6 ພັນສາ, ວັດອຸບມຸງ 2 ພັນສາ, ສີຖານ 1 ພັນສາ.

ຕໍ່ມາໃນປີ ພ.ສ 2489 (ຄ.ສ 1946) ໃນຂະນະທີ່ບ້ານເມືອງກຳລັງມີການ ຕໍ່ສູ້ ເພື່ອການປົດປ່ອຍຈາກ ລັດທິອານານິຄົມແບບໃໝ່ຢ່າງດຸເດືອດ ເປັນ ໄພສົງຄາມກຳລະນີພິພາກຝຣັ່ງເສດເກີດຂຶ້ນ ການຢູ່ໃນວັດຊຽງແວ່ ເຫັນວ່າບໍ່ ເປັນການປອດໄພດີ ເພາະມີລູກປືນມາຕົກໃສ່ວັດເລື້ອຍໆ ຈຳຕ້ອງໄດ້ອອກຈາກ ວັດຊຽງແວ່ຂ້າມໄປອຳເພີ *ສີຊຽງໃໝ່* (ຝັ່ງໄທ) ໄດ້ມີຜູ້ອອກເດີນທາງຂ້າມໄປ ດ້ວຍກັນຄື: ພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ, ຍາທ່ານສີທົນ ແລະຍາທ່ານ ມະຫາສົມບູນ (ຍາທ່ານບຸນ) ພວກເພີ່ນໄດ້ໄປຢູ່ວັດຊ້າງເຜືອກ ນຶ່ງຄືນເຫັນຊາວ ບ້ານ ແລະທະຫານ ປ່ວຍເປັນໂຣກອະຫິວາຢ່າງໜັກ ຢ້ານຈະ ເປັນອັນຕະລາຍ

ຈົ່ງໄດ້ພາກັນລ່ອງເຮືອລົງໄປອຳເພີ ທ່າບໍ່, ພັກນຶ່ງຄືນ ກໍ່ໄດ້ລ່ອງ ລົງໄປໜອງຄາຍ ໄປພັກຢູ່ *ວັດໂພໄຊ*. ສ່ວນຍາທ່ານສີທົນ ເມື່ອໄປຮອດໜອງຄາຍແລ້ວເລີຍຂໍ ລາເມືອຍາມບ້ານ, ທ່ານມະຫາສົມບູນ ລົງໄປຂອນແກ່ນ ສຳຫຼັບພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ ແມ່ນໄດ້ຈຳພັນສາຢູ່ໜອງຄາຍ ໂຮມພັນສາ 12 ໄດ້ຈຳພັນ ສາບຳເພັນທັມ ຢູ່ຈັງຫວັດໜອງຄາຍ 5 ພັນສາ.

ໃນປີ ພ.ສ 2494 (ຄ.ສ 1951) ພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທໄດ້ ຕັ້ງປະນິທານຂອງຕົນໃໝ່ວ່າ ຈຳເປັນຕ້ອງດຳເນີນທາງວິປັດສະນາທຸຣະ ຄືຝ່າຍ ກັມມະຖານ ເພີ່ນຈົ່ງໄດ້ໄປຈຳພັນສາຢູ່*ວັດມິຄະທາຍະວັນນ້ຳສວຍດົງແຂມ*ຕັ້ງຕົ້ນ ການຄົ້ນຄິດທາງສະມະຖະວິປັດສະນາ ເພື່ອປະຕິບັດທັມ ແລ້ວຕັ້ງໃຈຈະໃຫ້ ສຳ ເລັດພູມທາງວິປັດສະນາທຸຣະໃຫ້ແຈ້ງຂາວ ຕອນນີ້ແມ່ນເພີ່ນໄດ້ອົດສັນເຂົ້າເຖິງ 15 ວັນ ຮ່າງກາຍຊູບຜອມລົງ ແຕ່ບໍ່ເປັນການສຳເລັດຜົນເປັນທີ່ແນ່ນອນ ກໍເລີຍ ສັນເຂົ້າຢຽວຢາຮ່າງກາຍໃຫ້ມີກຳລັງຕໍ່ສູ້ອີກຕໍ່ໄປ.

ເມື່ອບໍ່ເປັນທີ່ແນ່ນອນທາງຈິດ ໃນການດຳເນີນການບຳເພັນວິປັດສະນາ ຈົ່ງຂຽນໜັງສື ລົງໄປບາງກອກ ຕິດຕໍ່ ພຣະທັມ ເພາະເວລານີ້ ພຣະທັມ ວິຣະວັງໂສ ສິກເປັນຈານທັມ ຢູ່ບາງກອກພຸ້ນແລ້ວ.

ເພື່ອໃຫ້ຈານທັມ ຕິດຕໍ່ວັດບ່ອນຈະບຳເພັນສະມະນະທັມ ຝ່າຍວິປັດສະ ນາກັມມະຖານ ຈານທັມ ເມື່ອໄດ້ຮັບໜັງສືພຣະອາຈານແລ້ວ ກໍໄດ້ພະຍາຍາມ ຊອກຫາ ຕິດຕໍ່ສຳນັກຕ່າງໆໃນບາງກອກ ແຕ່ບໍ່ທັນໄດ້ຮັບຄຳ ຕອບເປັນລາຍ ລະອຽດ ພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ ຈົ່ງໄດ້ເດີນທາງລົງໄປບາງກອກ ດ້ວຍຕົນ ເອງ.

ໃນປີ ພ.ສ 2495 (ຄ.ສ 1952) ເມື່ອໄປເຖິງບາງກອກແລ້ວເພີ່ນຈົ່ງໄດ້ໄ ປພົບກັບຈານທັມ ແລ້ວຈານທັມ ຈົ່ງໄດ້ນຳພາ ພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ໄປໄຫວ້ ອາຈານມະຫາສູງ *ວັດຣະຄັງ* ເພື່ອຕິດຕໍ່ວັດຢູ່ ແລະຫາທາງເຂົ້າປະຕິບັດທັມ.

ດ້ວຍເດຊະບຸນຂອງພຣະອາຈານເອງ ຈົ່ງໄປພົບກັບທານເຈົ້າຄຸນ *ພຣະພິ ມົນລະທັມ ວັດມະຫາທາດ* ທ່ານເຈົ້າຄຸນອົງນີ້ ເລີຍຮັບເອົາເຂົ້າປະຕິບັດທັມ ຢູ່ວັດມະຫາທາດ ໄດ້ມີທ່ານເຈົ້າຄຸນ ພາວະນາພິລາມະເຖຣະ ວັດຣະຄັງ ເປັນອົງ ສອບອາລົມທາງປະຕິບັດ ນອກນີ້ ຍັງໄດ້ຮຽນພຣະອະພິທັມນຳ ພຣະພະມ້າອີກ ດ້ວຍ.

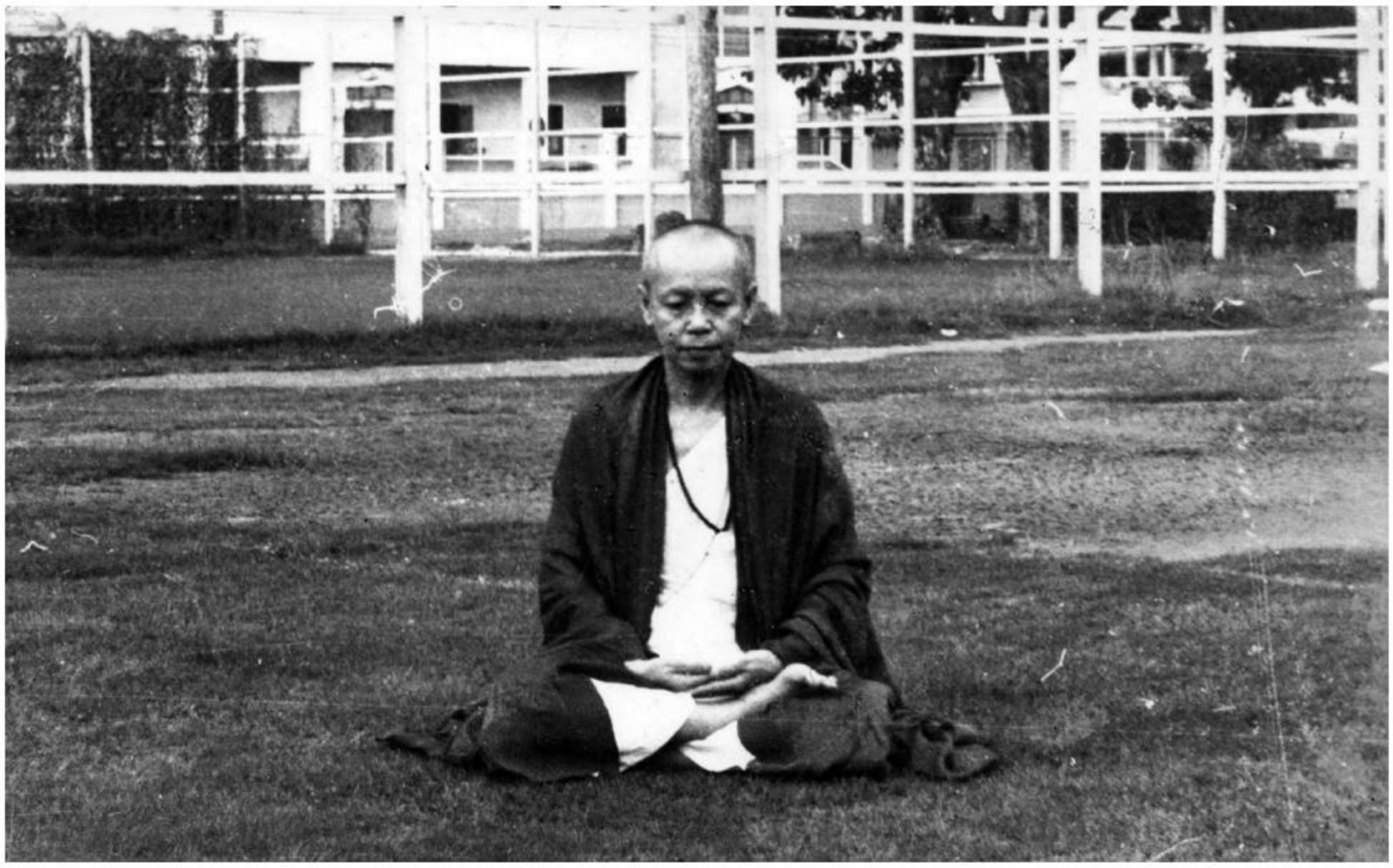

ພຣະພິມົນລະທັມ ວັດມະຫາທາດ

ພຣະອາຈານ ໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ໃນການຄົ້ນຄວ້າທັມ ແລະການປະຕິບັດທັມ ເອົາຈິງເອົາຈັງ ພາຍໃນ 7 ເດືອນ ການປະຕິບັດຝ່າຍວິປັດສະນາກັມມະຖານ ແລະພຣະອະພິທັມກໍສຳເລັດ ສອບອາລົມໄດ້ຕາມຫຼັກສູດ.

ເມື່ອອອກຈາກຄອງປະຕິບັດແລ້ວ ທ່ານເຈົ້າຄຸນ ພຣະພິມົນລະທັມ ໄດ້ນິມົນໃຫ້ ພຣະອາຈານປານ ເທສະໜາ ທີ່ພຣະພັດທະສີມາໃນ ວັດມະຫາທາດ ບາງກອກ ເພື່ອເປັນການທົດສອບ ໃຫ້ອອກຕົນຍາດໂຍມຟັງ ທ່ານກາງຄົນຟັງນັບ ຮ້ອຍ ໄດ້ທັງພຣະສົງ ແລະຍາດໂຍມ ປາກົດວ່າ ທ່ານເທດສະໜາ ໄດ້ດີຫຼາຍ.

ເທດຈົບລົງ ທາງເຈົ້າຄຸນ ພຣະພິມົນລະທັມ ເຈົ້າສຳນັກ ແລະເຈົ້າຄຸນ ພາວະນາພິລາມະເຖຣະ ຈຶ່ງເຫັນວ່າ ພຣະອົງນີ້ ເທດໄດ້ດີສົມຄວນ ໄດ້ສະຖາປາ ນາ ໃຫ້ເປັນອາຈານ ເປັນພຣະເຜີຍແຜ່ທາງພຸດທະສາສະໜາ ອົງນຶ່ງ ຈຶ່ງ ໄດ້ມີ ໂຍມ ຢູ່ບາງກອກ ສະແດງຕົນ ເປັນ ອຸ ບາ ສິ ກາ ຂໍ ອຸ ປະ ຖາ ດ ທ່ານ ພ ຣ ະ ອ າ ຈ ານ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ຕົ້ ນ ໃ ນ ກ ານ ທ ີ ່ ອ ຸ ປ ະ ຖ າ ດ.

ແ ລ ້ ວ ພ ຣ ະ ອ າ ຈ ານ ມ ະ ຫ າ ປ ານ ສ ັ ່ ງ ໃ ຫ ້ ຈ ານ ທ ັ ມ ຫ ຼ ຸ ບ າ ດ ໃ ຫ ຍ ່ ໃ ຫ ້ ສ າ ມ ຫ ່ ວ ຍ ພ ໍ ໃ ສ ່ ຜ ້ າ ສ ະ ໂ ບ ງ, ຈ ີ ວ ອ ນ ແ ລ ະ ສ ັ ງ ຄ າ ຕ ິ ເ ພ ື ່ ອ ເ ພ ີ ່ ນ ເ ອ ງ ນ ຶ ່ ງ ຫ ່ ວ ຍ, ພ ຣ ະ ຫ ນ ູ ຈ ັ ນ ນ ຶ ່ ງ ຫ ່ ວ ຍ, ພ ຣ ະ ຄ ູ ໂ ພ ໄ ຊ ນ ຶ ່ ງ ຫ ່ ວ ຍ. ຢ ູ ່ ບ າ ງ ກ ອ ກ ບ ໍ ່ ນ ານ ຫ ຼ ັ ງ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ປ ະ ຕ ິ ບ ັ ດ

ທັນແລ້ວ ກໍໄດ້ມີໂຍມທາງໜອງຄາຍ ຢູ່ດົງແຂມ ເດີນທາງໄປບາງກອກ ເພື່ອນິມົນ ເອົາພຣະອາຈານກັບໜອງຄາຍ.

ເບື້ອງຕົ້ນ ທາງເຈົ້າຄຸນ ພຣະພິມົນລະທັນ ວັດມະຫາທາດ ບໍ່ອະນຸຍາດ ເພາະຢາກໄດ້ພຣະອາຈານ ຢູປະຈຳໃນສຳນັກວັດມະຫາທາດ.

ແຕ່ທົນຄວາມໜ່ຽວວອນຂອງໂຍມທາງໜອງຄາຍບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງໄດ້ອະນຸຍາດ ໃຫ້ ແຕ່ໄດ້ຕັ້ງຂໍ້ຜູກມັດໄວ້ກັບໂຍມ ເມື່ອສ້າງກຸຕິປະຕິບັດທັນໃຫ້ໄດ້ 2 ຫຼັງ ຢູ່ວັດດົງແຂມ ຈຶ່ງນິມົນເອົາອາຈານເມື່ອ ໂດຍໄດ້ຂຽນປ້າຍໃສ່ກຸຕິວ່າ ກຸຕິນຶ່ງ ຊື່ພິມົນລະທັນ, ກຸດທີ່ສອງ ໃຫ້ໃສ່ຊື່ ພຣະອານັນໂທ ປານ ໂຍມທາງໜອງ ຄາຍຍິນ ດີຮັບໃຫ້ກັບທີ່ ແທນທີ່ໂຍມທາງໜອງຄາຍ ຈະປຸກກຸຕິພຽງສອງຫຼັງ ຢູ່ດົງແຂມ ກັບໄດ້ 5 ຫຼັງ ກາຍຄຳສັ່ງດ້ວຍຄວາມດີໃຈຂອງ ຍາດໂຍມ.

ສະຫຼຸບການສຶກສາແຕ່ລະຢ່າງຂອງພຣະອາຈານມີຄື:

1. ສຶກສາຝ່າຍມູນເດີມແຜນບູຮານ	9	ປີ
2. ສຶກສາວິຊາການແຜນໃໝ່	9	ປີ
3. ສຶກສາວິຊາການດ້ານປະຕິບັດທັນ ຕາມສຳນັກຕ່າງໆ	9	ປີ

ດຳເນີນການເຜີຍແຜ່ ຕາມພູມຄວາມຮູ້ທີ່ໄດ້ຮຽນມາ

ໃນປີ ພ.ສ 2496 (ຄ.ສ 1953) ໄປປະຈຳທີ່ຈັງຫວັດໜອງຄາຍ ຕາງສຳນັກຂຶ້ນກັບ *ວັດມະຫາທາດ* ເຂດຕົດຕໍ່ຈັງຫວັດອຸດອນ-ໜອງຄາຍ ຊຶ່ງເປັນວັດເກົ່າແກ່ທີ່ພຣະເຈົ້າ ໄຊເຊດຖາມະຫາຣາຊຊົງສ້າງຂຶ້ນເມື່ອ 500 ປີກວ່າມາແລ້ວ ແຕ່ຖືກທຳລາຍຮົກຮ້າງມານານ ແລະໄດ້ມີຍາດ ໂຍມຢູ່ທົ່ວຈັງຫວັດ ໜອງຄາຍ ນິຍົມຊົມຊອບ ໃນການປະຕິບັດທັນ ຂອງພຣະອາຈານ. ແລະຕໍ່ມາ ໃນປີ ພ.ສ 2497 (ຄ.ສ 1954) ຄະນະສົງ ແລະຍາດ ໂຍມ ໃນ ເຂດ ເທດ ສະ ບານ ເມືອງ ໜອງ ຄາ ຍ ມີ ຄ ວ າ ມ ເ ຫ ຼື ອ ມ ໃ ສ ສ ັ ດ ທ າ ໃ ນ ພ າ ກ ປ ະ ຕ ິ ບ ັ ດ ຂ ອ ງ ພ ຣ ະ ອ າ ຈ ານ ມ ະ ຫ າ ປ ານ ອ ານ ັ ນ ໂ ທ ຈ ຶ ່ ງ ໄ ດ ້ ປ ັ ບ ປ ຸ ງ *ວ ັ ດ ເ ນ ີ ນ ພ ະ ເ ນ ີ ດ* ໃ ຫ ້ ເ ພ ີ ່ ນ ທ ີ ່ ອ ຳ ເ ພ ີ ເ ມ ື ອ ງ ຈ ັ ງ ຫ ວ ັ ດ ໜ ອ ງ ຄ າ ຍ ເ ຊ ິ ່ ງ ໄ ດ ້ ເ ປ ັ ນ ສ ຳ ນ ັ ກ ປ ະ ຕ ິ ບ ັ ດ ທ ັ ນ ທ ີ ່ ມ ີ ຊ ື ່ ສ ຽ ງ ທ ົ ່ ວ ປ ະ ເ ທ ດ ໄ ທ ອ ີ ກ ແ ຫ ່ ງ ນ ຶ ່ ງ ໃ ນ ຂ ະ ນ ະ ນ ັ ້ ນ ໄ ດ ້ ສ ້ າ ງ ກ ຸ ຕ ິ ປ ະ ຕ ິ ບ ັ ດ ຂ ຶ ້ ນ ເ ຖ ິ ງ 25 ຫ ຼ ັ ງ ແ ລ ະ ຮ ່ ວ ມ ຄ ະ ນ ະ ສ ົ ງ ກ ຳ ໜ ົ ດ ນ ້ ອ ມ ຖ ວ າ ຍ ກ ຸ ຕ ິ ອ ີ ກ ນ ຶ ່ ງ ຫ ຼ ັ ງ ລ າ ຄ າ 600 ບ າ ດ ໃ ນ ເ ວ ລ າ ນ ັ ້ ນ ໄ ວ ້ ເ ປ ັ ນ ອ ະ ນ ຸ ສ ອ ນ

ໃຫ້ ທ່ານເຈົ້າຄຸນ ພາວະນາພິລາມະເຖຣະ ເປັນອາຈານຂອງຕົນອີກດ້ວຍ ຈົນມາ ເຖິງປັດຈຸບັນ ກໍຍັງມີຮ່ອງຮອຍປະໄວ້ ແລະດຳເນີນການຝຶກປະຕິບັດຢູ່.

ສະແດງຄວາມກະຕັນຍູຕໍ່ຊາດ ແລະສາສະໜາ

ດ້ວຍຄວາມເປັນຜູ້ມີນ້ຳໃຈເສຍສະລະ ບໍ່ເຫັນແກ່ໂຕ ດ້ວຍສິ່ງຕ່າງໆ ແທນທີ່ຈະຕິດຢູ່ໃນລາບສັກການະ ແລະຍົດສັກຢູ່ປະເທດໄທ (ເພີ່ນໄດ້ເປັນພຣະ ຄະນະບໍລິຫານຈັງຫວັດໜອງຄາຍ ຝ່າຍເຜີຍແຜ່) ເພາະຄວາມເຫຼື້ອມໃສສັດທາ ຂອງຍາດໂຍມ ແລະການເຮັດວຽກທີ່ດີເດັ່ນຂອງເພີ່ນ

ນອກຈາກການເຜີຍແຜ່ທັມມະພາຍໃນຈັງຫວັດໜອງຄາຍແລ້ວພຣະອາ ຈານຍັງຄິດເຫັນປິຕຸພູມ ຄືນະຄອນວຽງຈັນເຊັ່ນ: *ວັດຊຽງແວ່, ອຸບມຸງ* ແລະ*ສີຖານ* ຊຶ່ງເປັນວັດໃຫ້ຄວາມຮູ້ໃນເບື້ອງຕົ້ນຂອງພຣະອາຈານ ຈຶ່ງໄດ້ທຽວຂ້າມມາເທ ສະໜາສັ່ງສອນອອກຕົນຍາດໂຍມ ຕາມທີ່ໄດ້ຮຽນມາ ປະກອບກັບເພີ່ນເອງໄດ້ ມີໂອກາດຮັບໃຊ້ປະເທດຊາດໃນການ ຈັດງານສະຫຼອງເຄົ່າພຸດທະການ(2500) ໃນນາມຂອງປະເທດລາວເໝືອນກັບທີ່ປະເທດອື່ນໆທີ່ໄດ້ຈັດງານແບບນີ້ຂຶ້ນເປັນ ການເລີ່ມບົດບາດທີ່ຈະດຳເນີນການເຄື່ອນໄຫວປ່ຽນແປງສັງຄົມລາວໃຫ້ກ້າວ ໜ້າ ເຊິ່ງການຈັດງານຄັ້ງນີ້ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດເປັນທີ່ພໍໃຈສົມເດັດພຣະສັງຄະຣາຊ ທັມມະຍານມະຫາເຖຣະ (ບຸນທັນ)ແລະສົມເດັດສັງຄະນາຍົກ ພຣະລູກແກ້ວ ຄູນມະນີວົງ ວັດພຣະທາດຫຼວງເໜືອຈຶ່ງໄດ້ຂໍນິມົນໃຫ້ທ່ານຢູ່ເຮັດວຽກ ຕໍ່ໄປ.

ຄວາມລີຊາຜາກົດກ່ຽວກັບການເຜີຍແຜ່ ແລະການປະຕິບັດຂອງພຣະອາ ຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ ຄ່ອຍຈະເລີນຂຶ້ນຕາມລຳດັບ ກິຕິສັກນີ້ຈຶ່ງແຜ່ໄປຮອດ ພະຍາ ຄຳມ້າວ ວິໄລ ສະໄໝນັ້ນ (ເປັນລັດຖະມົນຕີ ກະຊວງທັມມະການ).

ໃນປີ ພ.ສ 2498 (ຄ.ສ 1955 ພະນະທ່ານເຈົ້າພະຍາ ຄຳມ້າວ) ຍາພໍ່ພົມໂພ ຈຶ່ງໄດ້ໃຫ້ໄປນິມົນເອົາທ່ານ ພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ ມາຈຳພັນສາຢູ່ວຽງຈັນ ເພື່ອຈະຕັ້ງສຳນັກວິປັດສະນາຢູ່*ວັດສະຫວ່າງ.*

ເມື່ອພຣະອາຈານ ໄດ້ຮັບໜັງສືນິມົນ ຈາກພະຍາຄຳມ້າວແລ້ວ ກໍໄດ້ລາ ອອກຕົນຍາດໂຍມທາງໜອງຄາຍ ຂ້າມມາຈຳພັນສາຢູ່ *ວັດຊຽງແວ່* ວຽງຈັນ ແລ້ວ ເຈົ້າພະຍາຄຳມ້າວຈຶ່ງປາຣົບເຖິງ ການເຜີຍແຜ່ທັມມະ ໃຫ້ກວ້າງຂວາງ ແລະ ມີສະຖານທີ່ເໝາະສົມ ໄດ້ປຶກສາຫາລືລົງຄວາມຄິດຄວາມເຫັນ ຈຶ່ງວາງໂຄ

ງການ ໃຫ້ວ່າ ຂໍນິມົນ ພຣະອາຈານ ຊອກ ຫາ ສະ ຖານ ທີ່ ບ່ອນ ໃດ ເໝາະ ສົມ ກັບ ການ ບຳ ເພັນ ສັ ມ ມະ ນະ ທັ ມ ແ ລ ະ ໃ ຫ້ ຖ ືກ ກ ັ ບ ປ ະ ຫ ວ ັ ດ ສ າ ດ ຂ ໍ ນ ິ ມ ົ ນ ພ ຣ ະ ອ າ ຈ ານ ຊ ອ ກ ເ ບ ິ່ ງ ໄ ປ ຮ ອ ບ ຕ ົ ວ ເ ມ ື ອ ງ ວ ຽ ງ ຈ ັ ນ ນ ີ້ .

ພ ຣ ະ ອ າ ຈ ານ ພ້ ອ ມ ຄ ະ ນ ະ ຄ ື: 1. ຍ າ ທ່ ານ ອ ຸ ເ ທ ດ
2. ຍ ານ ສ ີ ທ

3. ຍ ານ ມ ະ ຫ ານ ສ ົ ມ ບ ູ ນ

ຈ ່ ຶ ງ ໄ ດ ້ ມ ານ ຄ ົ ນ ພ ົ ບ ວ ັ ດ ເ ກ ົ່ າ ແ ກ ່ ແ ຫ ່ ງ ນ ຶ່ ງ ຊ ຶ່ ງ ມ ີ ນ ານ ມ ານ ແ ຕ ່ ສ ະ ໄ ໝ ກ ່ ອ ນ ຄ ື ວ ັ ດ ພ ຸ ດ ທ ະ ວ ົ ງ ສ າ ປ ່ າ ຫ ຼ ວ ງ ຢ ູ່ ທ າ ງ ທ ິ ດ ຕ າ ເ ວ ັ ນ ອ ອ ກ ສ ່ ຽ ງ ໃ ຕ ້ ຂ ອ ງ ນ ະ ຄ ອ ນ ວ ຽ ງ ຈ ັ ນ ຕ າ ມ ໜ ັ ງ ສ ື ຂ ອ ງ ອ ຸ ລ ັ ງ ຄ ະ ທ າ ດ ບ ອ ກ ว ่ า ວ ั ດ ນ ี ้ ເ ປ ັ ນ ວ ັ ດ ພ ຣ ະ ອ ໍ ຣ ະ ທ ັ ນ ສ ະ ໄ ໝ ກ ່ ອ ນ ມ ີ ລ ວ ງ ກ ວ ້ າ ງ ນ ຶ ່ ງ ຫ ຼ ັ ກ ກ ິ ໂ ລ ແ ມ ັ ດ ມ ົ ນ ທ ິ ນ ມ ີ ພ ຣ ະ ອ ໍ ຣ ະ ທ ັ ນ ອ ົ ງ ນ ຶ ່ ງ ຊ ື ່ ວ ່ າ ພ ຣ ະ ມ ະ ຫ າ ພ ຸ ດ ທ ະ ວ ົ ງ ສ ໌ ອ ົ ງ ເ ປ ັ ນ ໃ ຫ ຍ ່ ຢ ູ່ ວ ັ ດ ນ ີ ້ ແ ຕ ່ ຄ າ ວ ກ ່ ອ ນ ເ ຊ ິ ່ ງ ມ ີ ໃ ນ ປ ະ ຫ ວ ັ ດ ສ າ ດ ຊ າ ດ ລ າ ວ ລ ້ ານ ຊ ້ າ ງ ມ ີ ອ າ ຍ ຸ ກ ານ ຜ ່ ານ ມ າ ປ ະ ມ ານ ສ າ ມ ຮ ້ ອ ຍ ກ ວ ່ າ ປ ີ ລ ່ ວ ງ ແ ລ ້ ວ ໂ ດ ຍ ມ ີ ພ ຣ ະ ມ ະ ຫ າ ຣ າ ຊ ະ ຄ ູ ໂ ພ ນ ສ ະ ເ ມ ັ ກ ຫ ຼ ື ພ ຣ ະ ຄ ູ ໂ ພ ນ ສ ະ ເ ມ ັ ກ (ຍ າ ຄ ູ ຂ ີ ້ ຫ ອ ມ) ເ ປ ັ ນ ຜ ູ ້ ໃ ຫ ້ ກ ຳ ເ ນ ີ ດ ແ ຕ ່ ກ ານ ເ ວ ລ າ ທ ີ ່ ບ ້ ານ ເ ມ ື ອ ງ ຖ ື ກ ເ ຜ ົ າ ຜ ານ ແ ລ ະ ຖ ື ກ ທ ຳ ລ າ ຍ ມ າ ຫ ຼ າ ຍ ຄ ັ ້ ງ ຫ ຼ າ ຍ ຄ າ ວ ຖ ື ກ ປ ະ ປ ່ ອ ຍ ເ ປ ັ ນ ປ ່ າ ຮ ົ ກ ຮ້ າ ງ ກ າ ຍ ເ ປ ັ ນ ສ ວ ນ ເ ປ ັ ນ ນ າ ປ ະ ຊ າ ຊ ົ ນ ໄ ປ ສ ່ ວ ນ ນ ຶ ່ ງ ຍ ັ ງ ຫ ຼ ົ ງ ເ ຫ ຼ ື ອ ແ ຕ ່ ຊ າ ກ ສ ິ ມ ເ ກ ົ່ າ , ພ ຣ ະ ເ ຈ ້ າ ຫ້ າ ພ ຣ ະ ອ ົ ງ ຫ ລ ຫ ຍ ັ ງ ມ ີ ໃ ຫ ້ ເ ຫ ັ ນ ເ ຊ ິ ່ ງ ຊ າ ວ ບ ້ ານ ກ ໍ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ທ ຳ ລ າ ຍ ຈ າ ກ ກ ານ ສ ຳ ຫ ຼ ວ ດ ທ າ ງ ປ ະ ຫ ວ ັ ດ ສ າ ດ ບ ູ ຮ ານ ຄ ະ ດ ີ ຮ ່ ວ ມ ກ ັ ບ ຄ ະ ນ ະ ສ ົ ງ ແ ລ ະ ບ ້ ານ ເ ມ ື ອ ງ ກ ໍ ລ ົ ງ ຄ ວ າ ມ ເ ຫ ັ ນ ວ ່ າ ຄ ວ ນ ບ ູ ລ ະ ນ ະ ວ ັ ດ ນ ີ ້ ຂ ຶ ້ ນ ເ ປ ັ ນ ສ ູ ນ ກ າ ງ ພ ຸ ດ ທ ະ ສ າ ສ ະ ໜ າ ຝ ່ າ ຍ ວ ິ ປ ັ ດ ສ ະ ນ າ ກ ັ ມ ມ ະ ຖ ານ ຂ ຶ ້ ນ ໃ ນ ວ ຽ ງ ຈ ັ ນ ຈ ່ ຶ ງ ໄ ດ ້ ນ ຳ ຄ ວ າ ມ ໄ ປ ຈ ະ ເ ລ ີ ນ ພ ອ ນ ລ າ ຍ ງ ານ ຕ ່ ໍ ພ ະ ຍ າ ຄ ຳ ມ ້ າ ວ ພ ະ ຍ າ ຄ ຳ ມ ້ າ ວ ຈ ່ ຶ ງ ວ ່ າ ຂ ໍ ນ ິ ມ ົ ນ ພ ຣ ະ ອ າ ຈ ານ ພ ະ ຍ າ ຍ າ ມ ແ ຜ ່ ຜ າ ຍ ເ ອ ົ າ ນ ຳ ອ ອ ກ ຕ ົ ນ ຍ າ ດ ໂ ຍ ມ ຕ ື ້ ມ ໃ ຫ ້ ກ ວ ້ າ ງ ເ ທ ົ່ າ ທ ີ ່ ຈ ະ ກ ວ ້ າ ງ ໄ ດ ້ ໃ ຫ ້ ເ ຖ ິ ງ ຂ ອ ບ ເ ຂ ດ ເ ກ ົ່ າ ຂ ອ ງ ວ ັ ດ

ດ ້ ວ ຍ ປ າ ລ ະ ມ ີ ທ ັ ມ ທ ີ ່ ສ ູ ງ ສ ົ ່ ງ ຄ ື ຄ ວ າ ມ ເ ຍ ີ ອ ກ ເ ຢ ັ ນ ແ ຫ ່ ງ ພ ະ ລ ັ ງ ເ ມ ດ ຕ າ ຈ ິ ດ ຂ ອ ງ ພ ຣ ະ ອ າ ຈ ານ ໃ ຫ ຍ ່ ມ ີ ຕ ໍ ່ ສ ັ ບ ພ ະ ສ ັ ດ ໄ ດ ້ ແ ຜ ່ ລ ັ ດ ສ ະ ໝ ີ ອ ອ ກ ໄ ປ ຢ ່ າ ງ ບ ໍ ່ ມ ີ ຂ ອ ບ ເ ຂ ດ ຍ າ ດ ໂ ຍ ມ ທ ີ ່ ສ ັ ດ ທ າ ເ ຫ ຼ ື ອ ມ ໃ ສ ກ ໍ ບ ໍ ລ ິ ຈ າ ກ ທ ີ ່ ດ ິ ນ ໃ ຫ ້ ເ ພ ື ່ ອ ເ ປ ັ ນ ທ ີ ່ ກ ໍ ່ ສ ້ າ ງ ທ ີ ່ ພ ັ ກ ເ ປ ັ ນ ກ ຸ ຕ ິ ຊ ົ ່ ວ ຄ າ ວ ຂ ຶ ້ ນ ແ ລ ະ ຕ ໍ ່ ມ າ ກ ໍ ່ ກ າ ຍ ເ ປ ັ ນ ກ ຸ ຕ ິ ຖ າ ວ ອ ນ ຫ ຼ າ ຍ ຂ ຶ ້ ນ ຕ າ ມ ລ ຳ ດ ັ ບ ຊ າ ວ ບ ້ ານ ຜ ູ ້ ຖ ື ກ ຳ ມ ະ ສ ິ ດ ໃ ນ ທ ີ ່ ດ ິ ນ ທ ັ ງ ຫ ຼ າ ຍ ກ ໍ ່ ພ າ ກ ັ ນ ມ ອ ບ ຖ ວ າ ຍ ໃ ຫ ້ ພ ຣ ະ ອ າ ຈ ານ ໄ ດ ້ ເ ນ ື ້ ອ ທ ີ ່ ວ ັ ດ ລ ວ ມ ທ ັ ງ ໝ ົ ດ ປ ະ ມ ານ ນ ຶ ່ ງ ລ ້ ານ ຕ າ ແ ມ ັ ດ ຫ ຼ ື 625 ໄ ລ ່ .

ໃ ນ ປ ີ ພ . ສ 2498 (ຄ . ສ 1955) ພ ຣ ະ ອ າ ຈ ານ ໄ ດ ້ ຈ ຳ ພ ັ ນ ສ າ ຢ ູ່ *ວ ັ ດ ສ ະ ຫ ວ ່ າ ງ*

ໃນປີ ພ.ສ 2499 (ຄ.ສ 1956) ໄດ້ຈຳພັນສາຢູ່*ວັດຊຽງແວ່* ເພີ່ນຈຶ່ງໄດ້ໃຫ້ພຣະຜູ້ທີ່ໄດ້ອາລົມກັມມະຖານຄື ພຣະຈູມພ້ອມຄະນະໝູ່ພຣະດ້ວຍກັນ 3 ອົງມາຈຳພັນສາຢູ່ກ່ອນ ພັນສານຶ່ງເພື່ອເປັນຫຼັກໃຫ້.

ປີ ພ.ສ 2500 ວັນທີ່ 25 ຕຸລາ ພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ ຈຶ່ງໄດ້ອອກມາຢູ່ປະຈຳ ແລະໄດ້ຈັດຕັ້ງ ສຳນັກວິປັດສະນາກັມມະຖານ ເປີດສອນພຣະອະພິທັມຕັ້ງແຕ່ບັດນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ ໂດຍມີການອົບຮົມໃຫ້ ພຣະພິກຂຸ-ສາມະເນນ ເຂົ້າໃຈການສຶກສາ ແລະປະຕິບັດທັມ ໃນພຣະພຸດທະສາສະໜາ ແລ້ວກໍຮັບເອົາຜູ້ສົນໃຈ ເຂົ້າປະຕິບັດວິປັດສະນາກັມມະຖານ ເຊິ່ງມີທັງຝ່າຍພຣະສົງ-ສາມະເນນ ແລະຄາລະວາດ ຊາຍ-ຍິງ ໄດ້ມາຂໍເຂົ້າປະຕິບັດຫຼາຍຂຶ້ນຕາມລຳດັບ ແລະເພື່ອເປັນຖານໃຫ້ແກ່ການເຂົ້າກັມມະຖານ ໄດ້ເປີດໂຮງຮຽນສອນພຣະອະພິທັມຂຶ້ນ ພ້ອມທັງສົ່ງພຣະໄປຮຽນຕໍ່ ປະເທດໄທຄື ຍາທ່ານໃຫຍ່ ຊາລີ ກັນຕະສີໂລ ເປັນຜູ້ສຳເລັດປະລິນຍາເອກຝ່າຍພຣະອະພິທັມ Ph.D. (Buddhist metaphysics) ປະລິນຍາເອກສາຂານີ້ ຫາຍາກຜູ້ທີ່ຈະຜ່ານສຳເລັດໄດ້ ຈາກອະພິທັມວິທະຍາໄລ ວັດມະຫາທາດຍຸວະຣາຊຣັງສິດ ປະເທດໄທ.

ຮູບລວມໝູ່ໜ້າ ໂຮງຮຽນອະພິທັມມະຫາພຸດທະວົງສາວິທະຍາ

ປີ ພ.ສ 2501 ເມື່ອເຫັນວ່າ ພຸດທະບໍລິສັດ ມີຄວາມເຊື່ອຄວາມເຫຼື້ອມໃສ ຫຼາຍຂຶ້ນ ການເທດສະໜາສັ່ງສອນພາຍໃນວັດ ແລະນອກວັດຍັງບໍ່ພໍກັບຄວາມ ຕ້ອງການຂອງຍາດໂຍມ ຈຶ່ງໄດ້ເປີກສາຫາລືກັນ ແລະໄດ້ຕົກລົງເຫັນດີວ່າ ຄວນ ຈັດທຳໜັງສືພິມຂຶ້ນສະບັບນຶ່ງ ເພື່ອເຜີຍແຜ່ ພຣະພຸດທະສາສະໜາໃຫ້ຊື່ວ່າ "ໜັງສືພິມພຸດທະວົງສ໌" ເພື່ອຮັກສາປະຫວັດສາດທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າໃນເມືອງວຽງ ຈັນ ເບື້ອງຕົ້ນມີວັດສອງວັດຄື ວັດນຶ່ງໄດ້ແກ່ວັດປ່າໃຕ້ຄືວັດມະຫາພຸດທະວົງສາ ປ່າຫຼວງ ອັນມີ ມະຫາພຸດທະວົງສ໌ ເປັນເຈົ້າອະທິການ ອີກວັດນຶ່ງຄືວັດ ປ່າເໜືອ ຄືວັດທາດຝຸ່ນ ມີມະຫາທັດສະດີເປັນເຈົ້າອະທິການວັດ.

ກອງປະຊຸມພຸດທະວົງ

ພຸດທະວົງສ໌ເປັນນິຕະຍະສານພາສາລາວ ທາງພຸດທະສາສະໜາສະບັບ ດຽວ ທີ່ໄດ້ຮັບການຈັດພິມ ຂຶ້ນໃນລາວ ເຊິ່ງບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນໃນອະດີດຜ່ານມາ ໄດ້ ມີຄະນະບໍລິຫານຈັດການທີ່ມີຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ ໃນການປັບປຸງນກົນລະຍຸດ, ບົດບາດ ເຊິ່ງເປັນອົງການ-ເປັນສະມາຄົມ ທີ່ຕໍ່ສູ້ກັບການກີດກັນ ຂັດຂວາງ ຂອງຝ່າຍກົງກັນຂ້າມ ຈົນໄດ້ຮັບການຈົດທະບຽນເປັນ "ສະມາຄົມພຸດທະວົງສ໌" ໃນວັນທີ 22 ພຶດສະພາ 2502 ຢ່າງສົມບູນໃນເວລາຕໍ່ມາ ໂດຍມີຈຸດປະສົງຄື:

1. ເພື່ອສົ່ງເສີມ ແລະເຜີຍແຜ່ການປະຕິບັດທັມ

2. ເພື່ອສົ່ງເສີມ ແລະເຜີຍແຜ່ການສຶກສາຂອງເດັກ-ເຍົາວະຊົນ ໃຫ້ໄດ້ຮຽນຮູ້ວິຊາທາງສາສະໜາ.

3. ເພື່ອສົ່ງເຄາະເດັກອະນາຖາ ຍຸວະພິບານ ໃຫ້ໄດ້ສຶກສາຮ່ຳຮຽນ.

ເພື່ອປະຕິບັດຕາມຫຼັກ 3 ປະການນີ້ "ນິຕະຍະສານພຸດທະວົງສ໌" ໄດ້ອອກສະບັບປະຖົມມະເລີກ, ເມື່ອວັນທີ່ 22 ພຶດສະພາ ພ.ສ 2502 ທີ່ມີລັກສະນະຊາດໃນສັງຄົມທີ່ປະເທດຊາດເປັນເມືອງຂຶ້ນ ແບບໃໝ່ຍ່ອມຖືກຂັດຂວາງ.

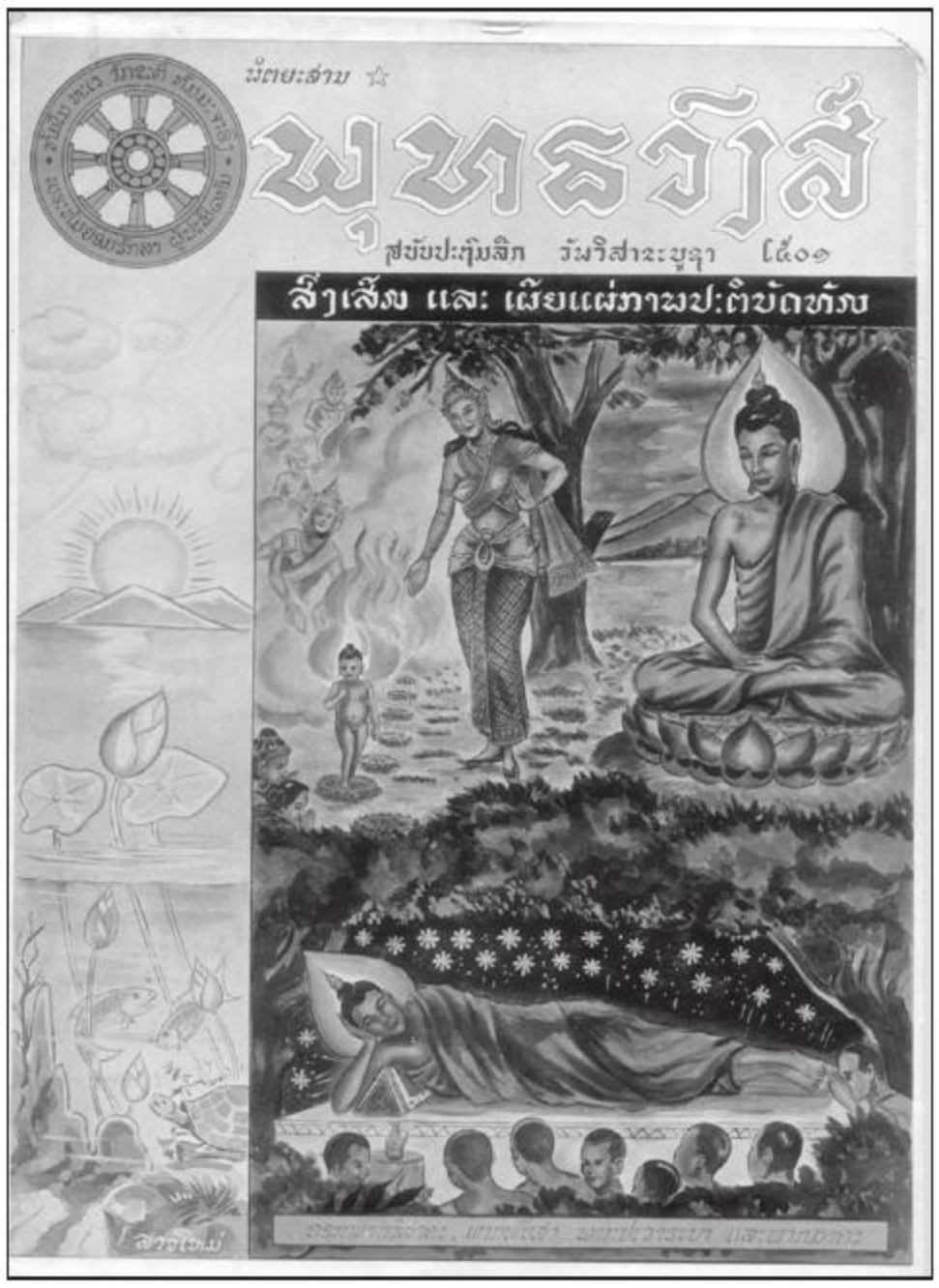

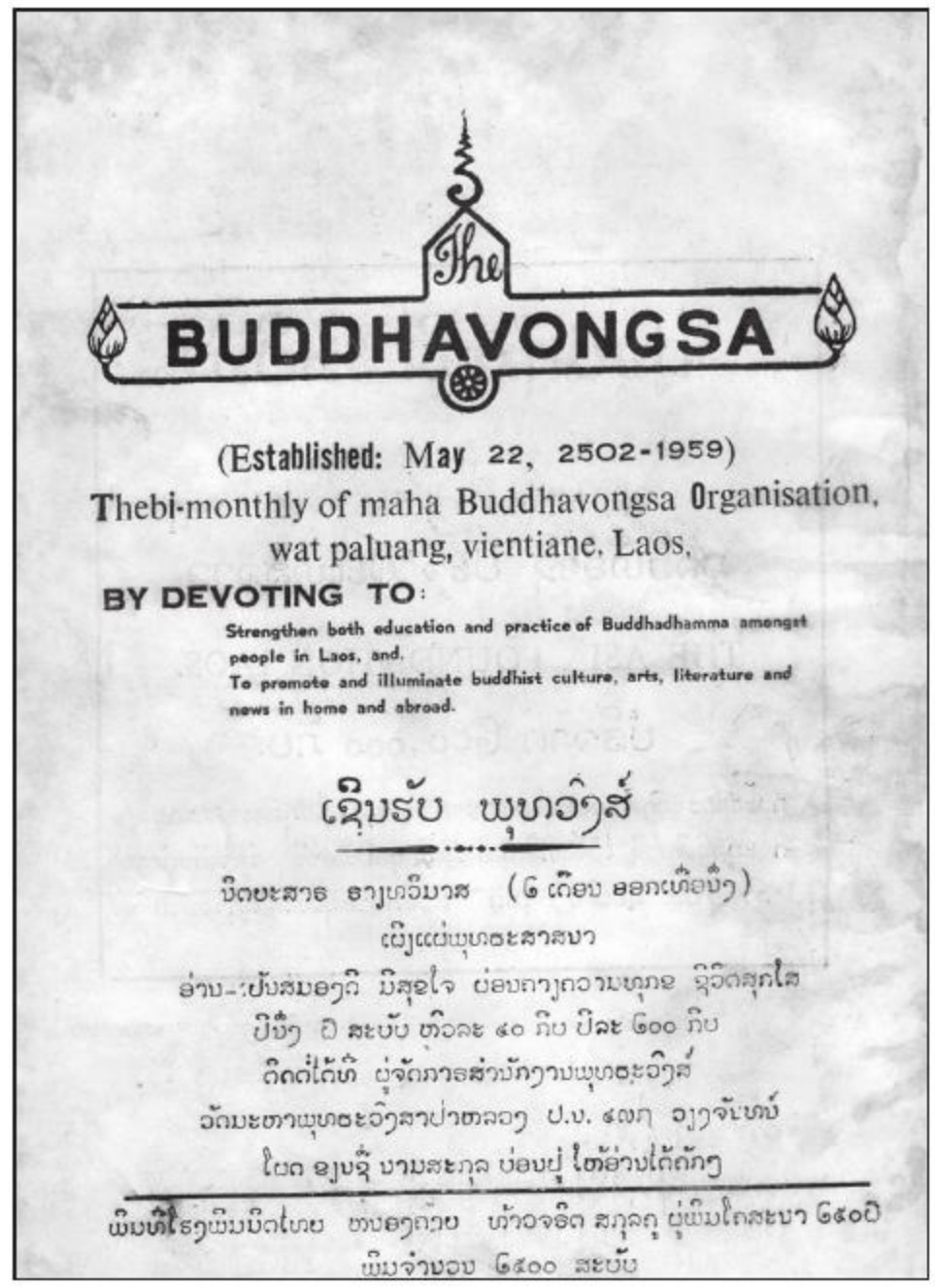
The
BUDDHAVONGSA
(Established: May 22, 2502-1959)
Thebi-monthly of maha Buddhavongsa Organisation,
wat paluang, vientiane, Laos,
BY DEVOTING TO:
Strengthen both education and practice of Buddhadhamma amongst people in Laos, and.
To promote and illuminate buddhist culture, arts, literature and news in home and abroad.
ເຊີນຮັບ ພຸທວົງສ໌
ນິຕະຍະສານ ຣາງເດືອນ (ເດືອນ ອອກເທື່ອນຶ່ງ)
ເພື່ອເຜີ່ຍແພ່ພຸທທະສາສນາ
ອ່ານ-ປະກັນສົມອົງດີ ມີສຸຂະໃຈ ບ່ອນຄ້ວງຄວາມທຸກຍາກ ຊີວິດສຸກໃສ
ປີນຶ່ງ ມີ ສະບັບ ຫົວລະ ໔০ ກີບ ປີລະ ৫০০ ກີບ
ຄິດຕໍ່ໄດ້ທີ່ ຜູ້ຈັດການສຳນັກງານພຸທທະວົງສ໌
ວັດມະຫາພຸທທະວົງສາປ່າຫລວງ ປ.ບ. ໔ດກ ວຽງຈັນທນ
ໃບຂ ຂຽນຊື່ ນາມສະກຸລ ບ່ອນຢູ່ ໃຫ້ອ່ານໄດ້ຄັກໆ
ພິມທີ່ໂຮງພິມນິດໄທຍ ຫນອງດ້ວຍ ທ້າວຈອດ ສກຸລຄຸ ຜູ້ພິມໂຄສະນາ ৫০০ປີ
ພິມຈຳນວນ ৫০০০ ສະບັບ

ນິຕະຍະສານ ພຸດທະວົງສ໌ ສະບັບປະຖົມມະເລີກ ວັນວິສາຂະບູຊາ 2502

ປີ ພ.ສ 2503 ເຫັນວ່າການເຜີຍແຜ່ແຕ່ພຽງໜັງສືພິມ ແລະວິທີອື່ນໆ ທີ່ໄດ້ດຳເນີນມານັ້ນຍັງບໍ່ພຽງພໍ ຈຶ່ງໄດ້ຈັດໃຫ້ມີການສະແດງປາຖະກະຖາ ເພື່ອ ມວນຊົນຂຶ້ນເປັນປະຈຳທຸກວັນອາທິດ ແລະໃນໂອກາດທີ່ເໝາະສົມ ເຊິ່ງມີຄົນ ຕື່ນໂຕສົນໃຈມາຟັງຫຼວງຫຼາຍ ທັງຂ້າຣາຊະການ ແລະປະຊາຊົນທົ່ວໄປ ໂດຍເນື້ອຫາກ່ຽວກັບຄວາມຮູ້ ທາງສາສະໜາ ແລະທົ່ວໄປ (ໃນນີ້ໄດ້ມີພຣະ ມະຫາເຖຣະອົງສຳຄັນຈາກປະເທດໄທຄື ພຣະອາຈານ ປັນຍາ ນັນທະພິກຂຸ) ກໍເຄີຍໄດ້ມາສະແດງປາຖະກາຫຼາຍເທື່ອ ໄດ້ຂະຫຍາຍ ແລະຂັບເຄື່ອນພຸດທະທັມ ໄປຕາມວັດ ຕະຫຼອດສະຖາບັນການສຶກສາຕ່າງໆ ທົ່ວປະເທດ.

ປີ ພ.ສ 2504 ໄດ້ຈັດໃຫ້ມີການຝຶກຫັດສະແດງປາຖະກະຖາທຸກວັນສິນ ເພື່ອໃຫ້ພິກຂຸສາມະເນນມີຄວາມ ຊຳນິຊຳນານ ໃນການເຜີຍແຜ່ພຣະພຸດທະ ສາສະໜາ

ປີ ພ.ສ 2505 ໄດ້ຈັດຕັ້ງໂຮງຮຽນອົບຮົມສິນທັມແກ່ເຍົາວະຊົນ ໃຫ້ຊື່ວ່າ ໂຮງຮຽນພຸດທະຍຸວະຊົນຕັ້ງຊື່ຫຍໍ້ໃນເວລານັ້ນວ່າ ໂຮງຮຽນ ອ.ສ.ພ. (ອົບຮົມສິນທັມພຸດທະຍຸວະຊົນ) ເປີດທຳການສອນວິຊາສິນທັມສະເພາະວັນເສົາ ແລະວັນອາທິດ.

ປີ ພ.ສ 2506 ໄດ້ຈັດຕັ້ງໂຮງຮຽນປະຖົມສອນເດັກ ໂດຍເອົາພຣະເນນ ພາຍໃນວັດເປັນຄູສອນ ສະຖານທີ່ສອນໄດ້ເອົາຕາມຮົ່ມໄມ້ ພຣະພິກຂຸ-ສາມະ ເນນ ທີ່ຮຽນພຣະອະພິທັມ ກໍ່ຍັງເອົາຕາມຮົ່ມໄມ້ຄືກັນ ເພາະຍັງບໍ່ມີສະຖານທີ່ຮຽນ.

ປີ ພ.ສ 2507 ໄດ້ປຸກເຮືອນເຍົາວະຊົນລ້ຽງເດັກອະນາຖາ (ຢູ່ບໍລິເວນວັດ ທາງດ້ານທິດໃຕ້ ມີເນື້ອທີ່ ນຶ່ງເຮັກຕາ) ເປັນສະຖານທີ່ກໍ່ສ້າງອາຄານກໍ່ຕຶກສອງ ຊັ້ນ ໂດຍໄດ້ຮັບຄວາມຮ່ວມມືອຸປະຖຳຈາກກະຊວງພາຍໃນ ແລະ ປະຊາສົງເຄາະ ພາຍໃນປີນີ້ເອງເພີ່ນໄດ້ສົ່ງຄູໄປສອນພຣະອະພິທັມປະຈຳທີ່ວັດບຸບຜາວິປັດສະ ນາຣາມ ເມືອງຫຼວງພະບາງ.

ສ່ວນນຶ່ງຂອງນັກຮຽນ ອົບຮົມສົນທັມພຸດທະຍຸວະຊົນ (ອ.ສ.ພ)

ຮັບໃບປະກາສະນິຍະບັດ

ພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ແລະມະຫາບຸນຖິ່ນ ຈັນທະມົນຕີ ໄດ້ໄປເບິ່ງກິດຈະການລ້ຽງເດັກ ທີ່ປະເທດອິນເດຍ ແລະປະເທດໄທ

ໃນປີນີ້ ໄດ້ຂະຫຍາຍກິດຈະການສອນພຸດທະຍຸວະຊົນ ໄປສູ່ສຳນັກຕ່າງໆ ໃນນະຄອນວຽງຈັນເຖິງ 8 ສຳນັກ ສຳຫຼັບໂຮງຮຽນປະຖົມມີລູກສິດເພີ່ມຫຼາຍຂຶ້ນ ທາງຝ່າຍພຣະກໍ່ຍັງບໍ່ມີບ່ອນຮຽນ ຈຶ່ງໄດ້ປຶກສາກັບຄະນະກຳມະການ ທັງຝ່າຍສົງ ແລະຝ່າຍຍາດໂຍມ ແລ້ວມີຄວາມເຫັນດີພ້ອມກັນວ່າຄວນສ້າງໂຮງຮຽນຂຶ້ນ ຫຼັງນຶ່ງ ຂະໜາດກວ້າງ 10 ແມັດ ຍາວ 32ແມັດຊັ້ນລຸ່ມໃຊ້ເປັນທີ່ສອນລູກສິດ ຊັ້ນປະຖົມ ແລະນັກຮຽນພຸດທະຍຸວະຊົນ ຊັ້ນກາງສຳຫຼັບພຣະສົງ-ສາມະເນນ-ຍາດໂຍມຮຽນພຣະອະພິທັມ ຊັ້ນສາມສຳຫຼັບບ່ອນຄົ້ນຄວ້າວິຊາການຕ່າງໆ ໃນການເລີ່ມສ້າງເບື້ອງຕົ້ນນັ້ນ ທາງວັດມີເງິນພຽງ 60 ພັນກີບເທົ່ານັ້ນແຕ່ອາໄສກຳລັງສັດທາຂອງມວນ ພຸດທະບໍລິສັດທັງລາວ, ໄທ ,ຈີນ,ຫວຽດນາມທີ່ເປັນຊາວພຸດທັງຫຼາຍ ການສ້າງຈຶ່ງໄດ້ສຳເລັດດ້ວຍດີ ແລະໃນປີນີ້ໄດ້ສົ່ງພຣະລູກສິດໄປສຶກສາຕໍ່ທີ່ປະເທດອິນເດຍອົງນຶ່ງ.

ພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ ພ້ອມດ້ວຍລູກສິດ

ປີ ພ.ສ 2508 ໃນດ້ານການສຶກສາ ແລະເຜີຍແຜ່ເຫັນວ່າກວ້າງຂວາງອອກໄປຫຼາຍ ຄືທາງພາຍໃນສຳນັກ ກໍ່ຈັດໃຫ້ມີການຝຶກຫັດເທດສູດໃນວັນພຣະເປັນປະຈຳ ທັງຂ້າງຂຶ້ນ ແລະຂ້າງແຮມ ປາກົດວ່າ ມີຍາດໂຍມສົນໃຈມາຮ່ວມຈຳສິນຟັງເທດເປັນຈຳນວນຫຼາຍ.

ປີ ພ.ສ 2509-2510 ເພີ່ນໄດ້ເດີນທາງໄປປະຊຸມພຸດທະສາສະນິກສຳພັນແຫ່ງໂລກ ທີ່ປະເທດສີລັງກາ ແທນອົງສົມເດັດພຣະສັງຄະຣາຊ ພາຍໃນສຳນັກການເຜີຍແຜ່ຮູ້ສຶກວ່າຂະຫຍາຍວົງກວ້າງ ທາງໜ່ວຍລັດຖະການມີກົມຣາຊະທັນ, ກົມຕຳຫຼວດ ແລະທາງຝ່າຍຈິດວິທະຍາກອງທັບແຫ່ງຊາດກໍ່ໄດ້ຈັດລາຍການອົບຮົມສິນທັມຂຶ້ນ ນອກນັ້ນ ຍັງໄດ້ຮັບນິມົນໄປເທດປະຈຳໃນສະຖານີວິທະຍຸສົ່ງສີ່ສານ ໃນລາຍການ ວັນຈັນ-ພຸດ-ສຸກ ແລະໃນວັນພຣະມີເທດໂຈດສອງທັມມາດ ເປັນປະຈຳ ທາງຝ່າຍການສຶກສາໄດ້ສົ່ງລູກສິດໄປສຶກສາພຣະໄຕຣປິດົກ ພຣະອະພິທັມພັດທະນາການທາງຈິດທີ່ປະເທດໄທ ທາງການເຜີຍແຜ່ໄດ້ສົ່ງອາຈານສອນພຣະອະພິທັມ ໄປສອນຢູ່ທີ່ວັດປ່າຊ້າ ສະຫວັນນະເຂດ ທາງດ້ານການສ້າງສາ ໄດ້ຫຼໍ່ພຣະພຸດທະຮູບອົງນຶ່ງ ໃຫ້ນາມວ່າ "ພຸດທະສິວົງຣິດ"(ພຣະເຈົ້າອົງແສນ) ໂດຍການອຸປະຖຳຂອງກະຊວງມະຫາດໄທ ກອງທັບແຫ່ງຊາດ ແລະມວນພຸດທະບໍລິສັດທັງຫຼາຍ ທັງໃນ ແລະຕ່າງປະເທດ.

ປີ ພ.ສ 2511 ການສ້າງໂຮງຮຽນພຣະອະພິທັມໄດ້ສຳເລັດຮຽບຮ້ອຍ ພຣະລູກສິດທີ່ສົ່ງໄປຮຽນເມືອງໄທ ກໍ່ໄດ້ສຳເລັດຫຼັກສູດການສຶກສາເປັນອະພິທັມບັນດິດ 3 ອົງ ແລະໃນປີດຽວກັນນີ້ພຣະອາຈານ ພ້ອມດ້ວຍຄະນະກຳມະການມີຄວາມເຫັນດີພ້ອມກັນຈະຈັດງານສະຫຼອງໂຮງຮຽນ, ສົ່ງໂພດພຣະພຸດທະຮູບພຸດທະສິວົງຣິດ ໃນງານໄດ້ນິມົນພຣະເຖຣານຸເຖຣະມີອົງສົມເດັດ ພຣະສັງຄະຣາຊເປັນຕົ້ນ ເຫັນວ່າສະຖານທີ່ຮັບຕ້ອນຍັງບໍ່ພຽງພໍທາງ ຝ່າຍຍາດໂຍມ ຈຶ່ງໄດ້ຕົກລົງກັນສ້າງກຸຕິ ເປັນທີ່ປະທັບຂອງສົມເດັດພຣະສັງຄະຣາຊ ຂຶ້ນຫຼັງນຶ່ງ ໃນການສ້າງກຸຕິດັ່ງກ່າວ ທາງວັດບໍ່ມີເງິນທຶນ ເລີຍໄດ້ອາໃສຄວາມຮ່ວມມືຈາກພຸດທະບໍລິສັດ ທັງຂ້າຣາຊະການ ພໍ່ຄ້າປະຊາຊົນ ໄດ້ສະລະບໍລິຈາກ ຕາມກຳລັງສັດທາຂອງໃຜລາວ ວຽກການສ້າງສາ ຈຶ່ງໄດ້ດຳເນີນມາຢ່າງ ຮຽບຮ້ອຍ.

ການເດື່ອນໄຫວ ໃນ ຕ່າງ ປະ ເທດ

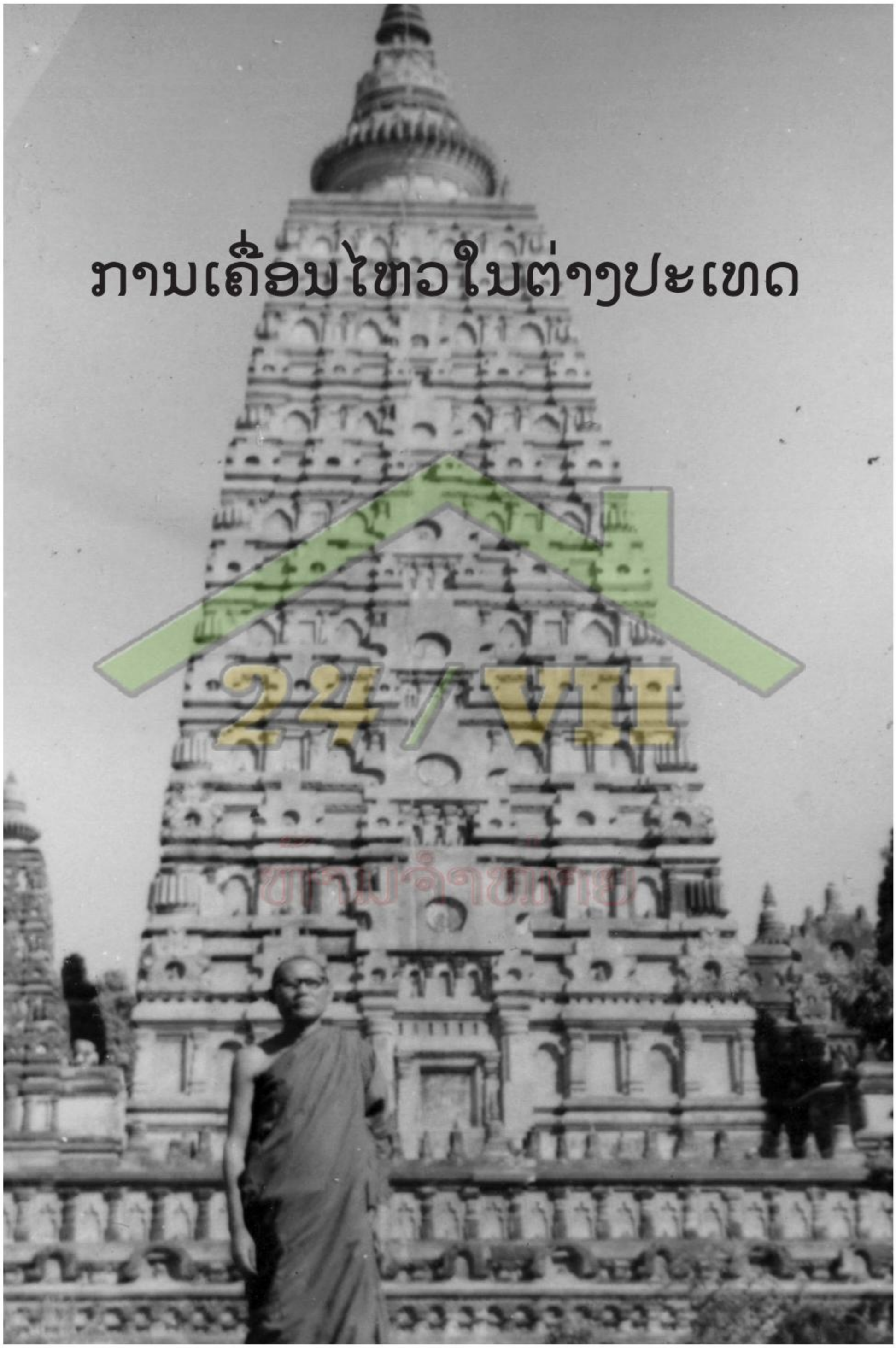

24/VII
ສະ ກຳ ມ ຈຳ ຊາ ດ ລາ ວ

ໃນປີ ພ.ສ 2504 ໄດ້ເດີນທາງໄປປະເທດອິນເດຍ ເພື່ອໄປໄຫວ້ປູສະນີຍະສະຖານທີ່ປະເທດອິນເດຍ ມີຜູ້ຕິດຕາມໄປດ້ວຍຄື:

1. ມະຫາບຸນຖິ່ນ ເປັນນາຍພາສາ
2. ຍາພໍ່ຜາຍ ຜູ້ອຸປະຖຳ
3. ຍາແມ່ຫໍ້
4. ຍາແມ່ຈັນແດງ

ເມື່ອໄປເຖິງອິນເດຍ ໄດ້ຮັບການຕ້ອນຮັບຈາກສະມາຄົມມະຫາໂພທິ ເປັນຢ່າງດີ ເຂົາຖືວ່າເປັນແຂກຜູ້ມີ ກຽດໃນທາງພຣະພຸດທະສາສະໜາ ແລະ ໄດ້ສົນທະນາປຸກໄສກັບບຸກຄົນສຳຄັນໃນສະມາຄົມມະຫາໂພທິ ເພື່ອແລກ ປ່ຽນຄຳຄິດຄຳເຫັນໃນການເຜີຍແຜ່ທັມ ຄຳສັ່ງສອນຂອງອົງສັມມາສັມພຸດທະ ເຈົ້າໃຫ້ກວ້າງຂວາງ

ບ່ອນລ້ຽງແກະ ນາລັນທາ ອິນເດຍ

ວັນທີ 19 ພະຈິກ 2506 (ຄ.ສ 1963) ເດີນທາງໄປປະເທດຂະເໝນເພື່ອທັດສະນະສຶກສາພຸດທະສາສະໜາ ບໍ່ເປັນທາງການ. ມີຜູ້ຕິດຕາມໄປດ້ວຍຄັ້ງນີ້ຄື:

1. ພຣະອາຈານຄຳເກົ່ງ ສີລິມັງຄະໂລ
2. ພຣະບຸນມີ
3. ພຣະຫອມ ວັດພະໄຊ
4. ຍາພໍ່ຕານ
5. ຍາພໍ່ຍອດ
6. ນາງ ໜູເລັກ

ການໄປຄັ້ງນີ້ ທຸຣະທາງສາສະໜາກໍຄື: ໄດ້ຕິດຕໍ່ການເຜີຍແຜ່ທຸຣະສາສະໜາ ທາງໜັງສືພິມພຸດທະວົງສ, ແລະໄດ້ຮັບການຕ້ອນຮັບຈາກທາງລາຊະການ ກະຊວງທັມມະການແຫ່ງປະເທດຂະເໝນຢ່າງອົບອຸ່ນຕະຫລອດ 7 ມື້ ໃນເມືອງພະນົມເປັນ

ໃນປີ ພ.ສ 2507 (ຄ.ສ 1964) ໄດ້ເດີນທາງໄປເມືອງບອມເບ ປະເທດອິນເດຍ ໃນການໄປເມືອງບອມເບຄັ້ງນີ້ໄດ້ຜົນໃນທາງ ພຸດທະສາສະ ໜາ ຄືໄດ້ມີທ່ານ ເຄ.ດີ. ເມດຕາ ມະຫາເສດຖີຢູ່ປະເທດອິນເດຍຖວາຍດິນ ຕອນນຶ່ງ ໃຫ້ພຣະອາຈານເພື່ອໃຫ້ໄປຕັ້ງວັດລາວ ທີ່ປະເທດອິນເດຍ ຜູ້ຕິດຕາມໄປນຳ ຄັ້ງນີ້ມີ ມະຫາບຸນຖິ່ນອົງດຽວ ແລະໄດ້ຜົນທາງສາສະໜາອີກຄື: ການປະຊຸມສຳ ພັນວັດທະນະທັມທາງພຸດທະສາສະໜາທົ່ວໂລກ

ວັນທີ 7 ພຶດສະພາ ພ.ສ 2509 (ຄ.ສ 1966) ໄດ້ຮັບພຣະລາຊບັນຊາຈາກ ອົງສົມເດັດພຣະສັງຄະລາດ ໃຫ້ເປັນຜູ້ແທນຄະນະສົງໄປຮ່ວມປະຊຸມສົງ ທົ່ວໂລກ ເຊິ່ງຈັດຂຶ້ນທີ່ເມືອງໂຄລຳໂບ ປະເທດລັງກາ ຄັ້ງວັນທີ 11/5/1966 ມີຄະນະຮ່ວມ ເດີນທາງໄປຄັ້ງນີ້ຄື:

1. ພຣະມະຫາຄຳແພງ ແສງສະຫວ່າງ ວັດໜອງບອນ ວຽງຈັນເປັນ ເລຂານຸການ
2. ພຣະມະຫາສົງທອງ ຖິຕະທັມໂມ ວັດດົງໜ້ຽງ ວຽງຈັນ ເປັນກຳມະການ
3. ທ້າວເຊັງ ໂພຄະສີລິ ກະຊວງທັມມະການ ເປັນກຳມະການວັດຖຸປະສົງ ຂອງການປະຊຸມຄື:

1. ເພື່ອຕ້ອງການສົ່ງເສີມງານຂອງທັມມະທູດທົ່ວໂລກ ໂດຍສະເພາະຢ່າ ງຍິ່ງໃນປະເທດທີ່ກຳລັງຕ້ອງການ ພຸດທະສາສະໜາ

2. ເພື່ອຕ້ອງການເຜີຍແຜ່ ແລະສົ່ງເສີມຄວາມເຂົ້າໃຈ ເຊິ່ງກັນແລະກັນ ລະຫວ່າງຄະນະສົງເຖລະວາດ ແລະສົງອາຈາຣິຍະວາດ

3. ເພື່ອສົ່ງເສີມສຳພັນທະມິດ ລະຫວ່າງສົງ ແລະຄາລະວາດ

4. ເພື່ອຮັກສາໄວ້ເຊິ່ງອິດສະລະພາບ ແລະສັນຕິພາບຂອງໂລກ ໂດຍການນຳຂອງພຣະສົງ ຖ້າຄະນະສົງແຕ່ລະປະເທດ ຫາກປະຕິບັດຕາມ ໂຄງການທີ່ກອງປະຊຸມໄດ້ລົງມະຕິໄວ້ນັ້ນ ຈະອຳນວຍປະໂຫຍດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແກ່ພຣະພຸດທະສາສະໜາ ແລະຊາວໂລກທັງມວນຈະໄດ້ຮັບສັນຕິສຸກ ຕະຫຼອດ ການນິລັນດອນ

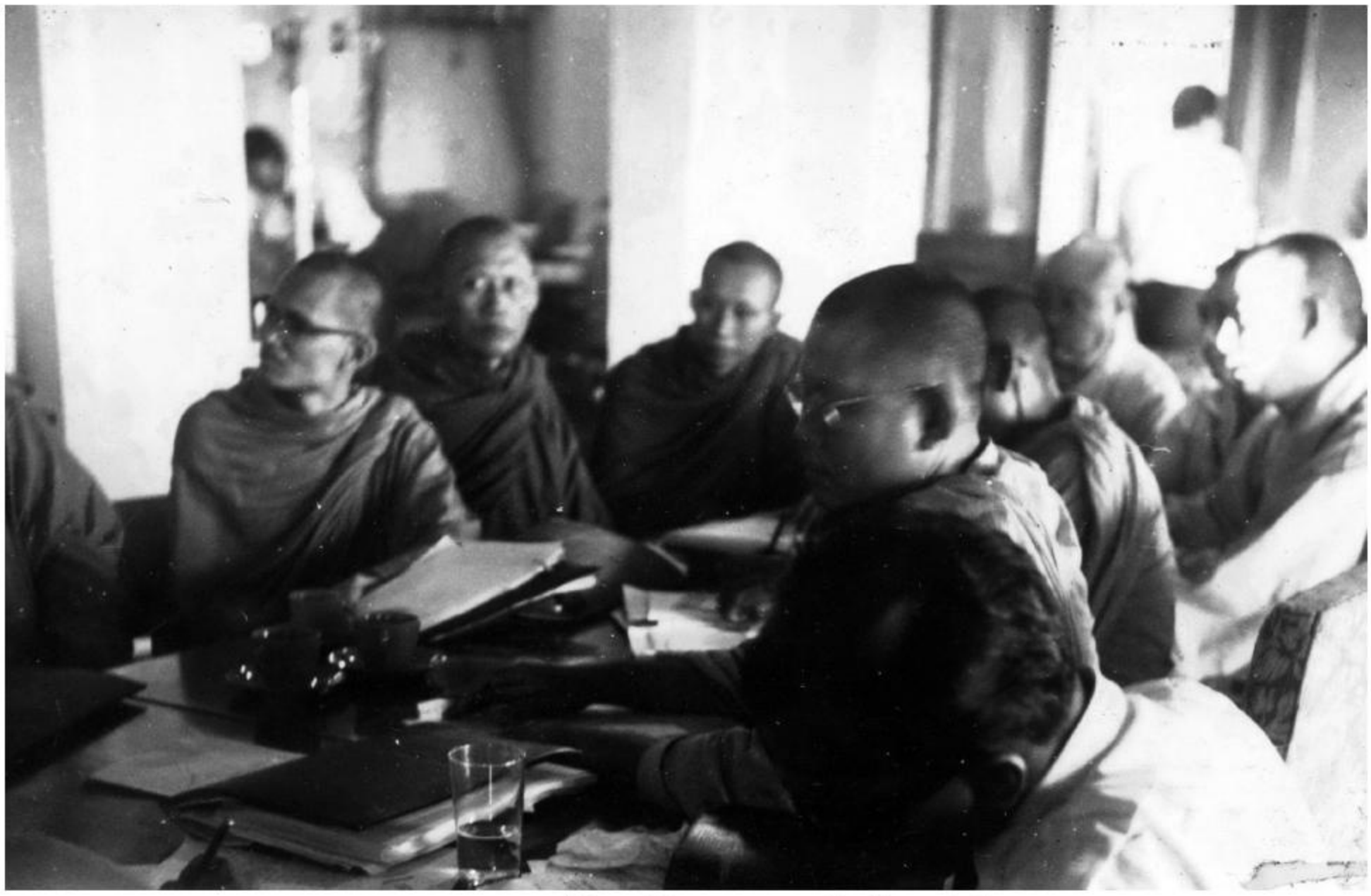

ຕອນປະຊຸມຢູ່ໂຮເຕັນສະຄູນ ໃນໂຄລຳໂບ

ວັນທີ 25 ມັງກອນ ພ.ສ 2510 (ຄ.ສ 1967) ໄດ້ຮັບພຣະຣາຊ ບັນຊາຈາກ ອົງສົມເດັດ ພຣະສັງຄະຣາຊ ໃຫ້ເປັນຜູ້ແທນຄະນະສົງລາວ ໂດຍຄວາມອຸປະຖຳ ແຫ່ງລັດຖະບານ ແຫ່ງພຣະບາດ ສົມເດັດພຣະເຈົ້າ ມະຫາ ຊີວິດ ແຫ່ງພຣະລາຊອານາຈັກລາວ ໃຫ້ໄປຮ່ວມປະຊຸມ ຄະນະກຳມະການ ບໍລິຫານອົງການ ສົງແຫ່ງໂລກ ເຊິ່ງໄດ້ຈັດຂຶ້ນໃນມື້ວັນທີ 27 ມັງກອນ ພ.ສ 2510 (ຄ.ສ 1967) ທີ່ເມືອງໂຄລຳໂບ ປະເທດລັງກາ

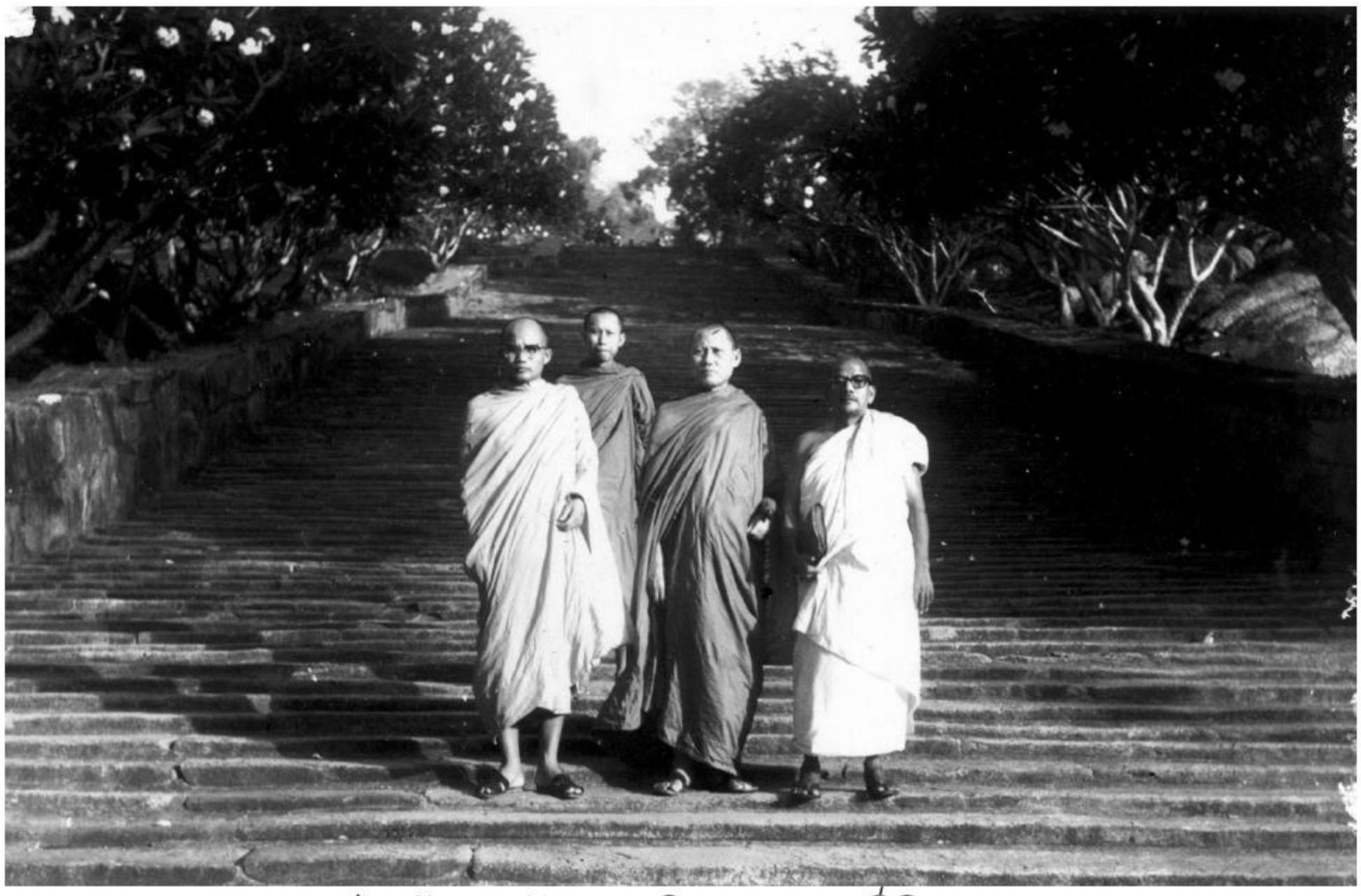

ໄຫວ້ພຣະສັງເວຊະນິຍະສະຖານທີ່ອິນເດຍ

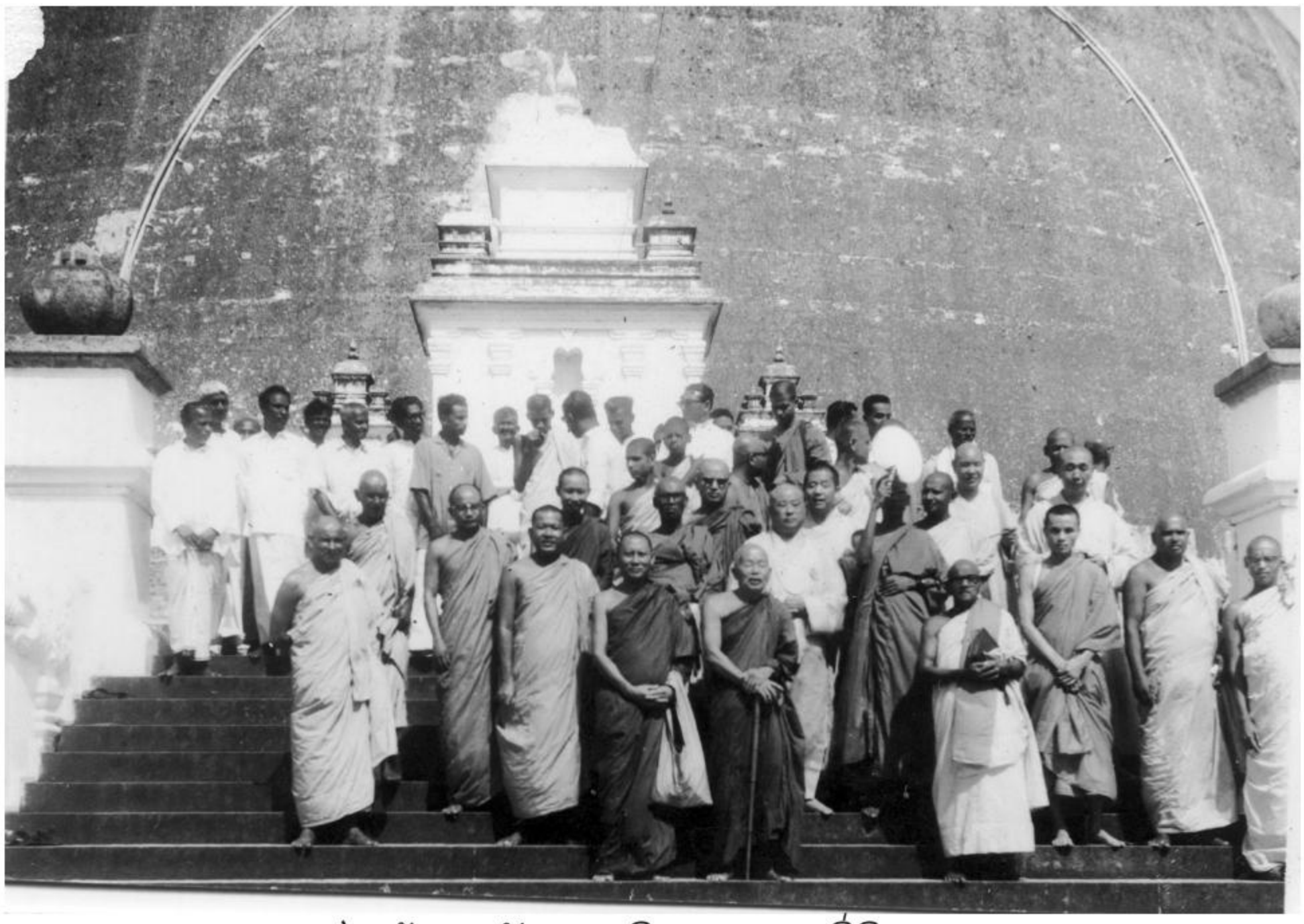

ໄຫວ້ພຣະສັງເວຊະນິຍະສະຖານທີ່ອິນເດຍ

ວິທະຍາໄລສົງໃນໂຄລໍໂບ

ການເຜີຍແຜ່ທັມຂອງພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ ເລີ່ມແຕ່ປີ ພ.ສ 2496 (ຄ.ສ 1953)ນັບມາແຕ່ອອກເຜີຍແຜ່ທັມມະຢູ່ໃນຕ່າງປະເທດ ມາເຖິງເມືອງລາວ(ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ) ເຖິງປີ ພ.ສ 2511 (ຄ.ສ 1968) ພຽງ 15 ປີ

ສະເພາະໃນວັດມະຫາພຸດທະວົງສາມີພຽງ 11 ປີ ຄຸນງາມຄວາມດີ ຫຼືລັດ ສະໝີຂອງຄວາມດີໄດ້ເດັ່ນໄປທົ່ວທຸກແຫ່ງ ແລະໃນອົງການສົງຂອງໂລກ ນັບວ່າ ພຣະອາຈານມະຫາປານ ໄດ້ໃຊ້ຊີວິດທີ່ມີຄຸນຄ່າແກ່ຕົນ ແລະຜູ້ອື່ນຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ.

ເມື່ອທຽນໃກ້ຈະດັບແສງ
ແຕ່ແສງສະຫວ່າງແຫ່ງພຣະທັມ
ທີ່ພຣະອາຈານ ມະຫາປານ
ອານັນໂທ ໄດ້ເຜີຍແຜ່ອອກໄປ
ກຳລັງຮຸ່ງແจ້ງທົ່ວທຸກສາລະທິດ
ໃນໃຈຂອງບັນດາສິດສານຸສິດຕະ
ຫຼອດຜູ້ທີ່ສັດທາ

ໃນວັນທີ 13 ພະຈິກ ພ.ສ 2511 ກົງກັບເດືອນ 12 ແຮມ 8 ຄ່ຳ ປີວອກ ພຸດທະສັກກະລາດ 2511 (ຄ.ສ 1968)

ພຣະອາຈານໄດ້ລົ້ມປ່ວຍລົງດ້ວຍພະຍາດທ້ອງ ທາງທ່ານໝໍວ່າ ອາຈານເປັນຕັບແຂງ ບັນດາຍາດໂຍດ ສິດ ສານຸສິດ ແລະຄະນະອຸປະຖຳ ຈຶ່ງນຳພຣະອາຈານໄປປິ່ນປົວຢູ່ໂຮງໝໍໂອບີ (ວຽງຈັນ)

ແຕ່ອານິຈາສັງຂາລາ ສັງຂານທັງຫຼາຍທັງປວງເມື່ອເກີດຂຶ້ນແລ້ວ ຕັ້ງຢູ່ດັບໄປ ທາງນາຍແພດສຸດແສນທີ່ຊ່ວຍເອົາຊີວິດຂອງພຣະອາຈານໃຫ້ຢູ່ຄູ່ໂລກຕໍ່ໄປບໍ່ໄຫວ.

ໃນວັນທີ່ 18 ພະຈິກ ພ.ສ 2511 (ຄ.ສ 1968) ພຸດທະບໍລິສັດ ຈຶ່ງໄດ້ນຳເອົາພຣະອາຈານ ອອກຈາກໂຮງໝໍ ມາຍັງວັດມະຫາພຸດທະວົງສາປ່າຫຼວງ ເອົາໄວ້ທີ່ພັດທະສີມາຫຼັງໃໝ່ ຕໍ່ໜ້າພຣະເຈົ້າອົງແສນ ພຸດທະສິວຽງລິດ ອັນມີອົງສົມເດັດພຣະສັງຄະຣາຊ ນຳພາພຣະສົງ ຊົງສູດພຣະອະພິທັມ ຖວາຍແດ່ພຣະອາຈານ ຜູ້ກຳລັງປະເຊີນໜ້າກັບໄພມົນຣະນະ ອັນໃກ້ຈະມາເຖິງ.

ພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ ຜູ້ມີຊີວິດທີ່ຮຸ່ງເຮືອງ ໃນພົມມະຈັນກໍສິ້ນລົມຫາຍໃຈໄປ ຈາກບັນດາຄະນະສົງ ແລະພຸດທະບໍລິສັດ ເວລາ 10 ໂມງ ຂອງ ມື້ວັນຈັນ ວັນທີ່ 18 ພະຈິກ ປີ ພ.ສ 2511 (ຄ.ສ 1968)

ເມື່ອພຣະອາຈານໄດ້ເຖິງແກ່ມົລະນະພາບແລ້ວ ກໍ່ມີບັນຫາກ່ຽວກັບ ການຈັດງານສົບ ເຊິ່ງເວລານັ້ນ ໄດ້ມີ ມະຫາບຸນຖິ່ນ ຈັນທະມົນຕີໄດ້ນຳເລື່ອງໄປນຳສະເໜີຕໍ່ຍາທ່ານສີທົນ ຢູ່ວັດສີຖານເໜືອ ເຊິ່ງເປັນຜູ້ຮ່ວມງານທີ່ໃກ້ຊິດ ແລະສະໜິດສະໜົມຂອງພຣະອາຈານ ທີ່ຍັງມີຊີວິດຢູ່ພຽງອົງດຽວ ແລະພຣະອາຈານຊາລີ ກັນຕະສີໂລ ເຊິ່ງເປັນພຣະທີ່ພຣະອາຈານໄວ້ວາງໃຈ ແລະໄດ້ມອບໝາຍວຽກງານໃຫ້ມາຕັ້ງແຕ່ເບື້ອງຕົ້ນໄດ້ຮັບຮູ້ຈຸດປະສົງທີ່ພຣະອາຈານ ຄືການເກັບສົບຂອງເພີ່ນ ໄວ້ຢູ່ໃນຫີບແກ້ວ ໃນໄລຍະເວລານຶ່ງເພື່ອໃຫ້ບັນດາສິດສານຸສິດພຸດທະບໍລິສັດ ໄດ້ຂາບໄຫວ້ສັກການະບູຊາ ເຖິງແມ່ນວ່າເປັນພຽງຮ່າງກາຍກໍ່ຍັງດີ ເພາະວ່າຄຳສອນຂອງເພີ່ນແມ່ນມີຫຼວງຫຼາຍທັງຢູ່ໃນກະແຊັດແລະໜັງສືຕ່າງໆ.

ໃນເວລານັ້ນ ກໍ່ມີຫຼາຍທັດສະນະທີ່ແຕກຕ່າງກັນ ທັງເຫັນດີ ແລະບໍ່ເຫັນດີ ແຕ່ໃນທີ່ສຸດ ກໍ່ຕົກລົງກັນໄດ້ດ້ວຍດີ ແລະກໍ່ເປັນມະຫາກຸສົນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ໃນເວລານັ້ນ ເພາະມີຍາພໍ່ຜາຍ ຊະນະນິກອນ ໄດ້ປະວໍລະນາຕົນ ເປັນເຈົ້າພາບສະລະປັດໃຈ ເພື່ອເຮັດຫີບແກ້ວ ແລະຫໍບັນຈຸສົບ ເປັນຜູ້ທຳອິດ ແລະກໍ່ໄດ້

ມີຜູ້ຮ່ວມອະນຸໂມທະນາຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ການສ້າງຫໍບັນຈຸສົບຂອງພຣະ
ອາຈານສຳເລັດ ໃນເວລາອັນສັ້ນໆ.

ຫໍ່ຫ້ວ ແກ້ວ ທີ່ບັນຈຸສົບ

ຂອງ

ພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ
ອະດີດອາຈານ ໃຫຍ່ ຝ່າຍ ວິ ປັສສະນາ ກັມມະຖານ
ແຫ່ງ
ພຣະຣາຊອານາຈັກລາວ

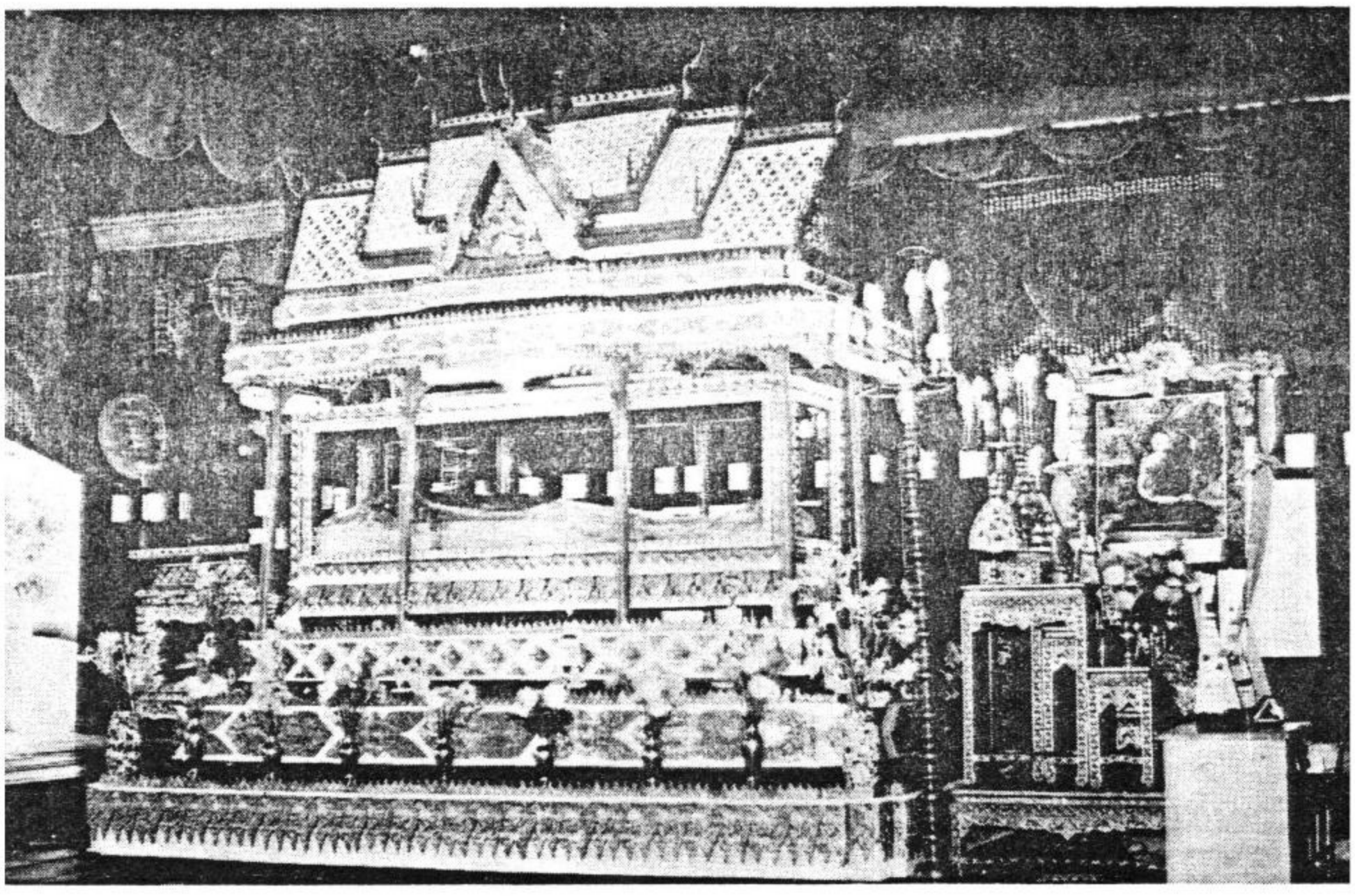

ຮ່າງກາຍ(ສົບ) ທີ່ສະຫງົບສັນຕິ ປົກຄຸມດ້ວຍຜ້າຈີວອນແພ ທີ່ໜ້າເຄົາລົບບູຊາຢ່າງຍິ່ງ ຂອງພຣະອາຈານ ມະຫາປານ ອານັນໂທ ໃນເວລານັ້ນ ໄດ້ສະຖິດເປັນເຄື່ອງເຕືອນຄວາມຊົງຈຳຂອງ ບັນດາສິດສານຸສິດ ແລະຊາວພຸດທົ່ວໄປ ທັງໃນ ແລະນອກປະເທດເປັນເວລາຫຼາຍປີ.

ຈົນເຖິງປີພ.ສ2517(ຄ.ສ1974)ເມື່ອປະເທດຊາດໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງແຫ່ງສັນຕິພາບ ຈາກການຕໍ່ສູ້ເພື່ອປົດປ່ອຍປະເທດຊາດ ມາເປັນເວລາຫຼາຍທົດສະວັດນັ້ນ ໄດ້ມາໂຮມກັນຢູ່ໃນນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນແລ້ວ ຈຶ່ງໄດ້ກຳໜົດຈັດທຳພິທີຊາປະນະກິດສົບຢ່າງເປັນທາງການ ເພື່ອທຸກຄົນທຸກຝ່າຍໄດ້ເຮັດບຸນຮ່ວມກັນ ແລະສ້າງຄວາມສາມັກຄີ ຂອງບັນດາສິດສານຸສິດ ແລະຊາວພຸດທົ່ວໄປ ເປັນພື້ນຖານແຫ່ງຄຸນະທັມ ທາງພຸດທະສາສະໜາ ແລະນຳເອົາປາລະມີທັມຂອງພຣະອາຈານເປັນເຄື່ອງອ້າງອີງ.

ກຽດປະຫວັດທີ່ໄດ້ຮັບພາຍໃນປະເທດ

ໄດ້ຮັບແຕ່ງຕັ້ງຮ່ວມໃນຄະນະສັງຄະບໍລິຫານຜະແນກເຜີຍແຜ່ທົ່ວປະເທດຕາມ ດຳລັດເລກທີ 109/ກຫ ລົງວັນທີ 8 ມັງກອນ 1968

ນາມມະຍົດໃນຕ່າງປະເທດ

ໄດ້ຮັບແຕ່ງຕັ້ງເປັນກຳມະການເຜີຍແຜ່ແລະສົ່ງເສີມຄວາມເຂົ້າໃຈກັນລະຫວ່າງ ເຖຣະວາດ ແລະອາຈາ ຣິຍະວາດໃນກອງປະຊຸມສັງຄະຍານາສົງແຫ່ງໂລກ ໄປລັງກາ 7-6-66

ໄປຮັບປະກາດສະນິຍະບັດຊັ້ນ ອຸປະກາລະຄຸນອະພິທັມຊັ້ນຕີ ຈາກ*ສຳນັກວັດລະຄັງ* ບາງກອກ ຄັ້ງວັນທີ 9 ມັງກອນ ພ.ສ 2509

ແຜນການຂອງພຣະອາຈານປານ ທີ່ຈະສ້າງຕໍ່ໄປມີດັ່ງນີ້:

1. ຫໍອົບຮົມວິປັດສະນາກັມມະຖານ
2. ໂຮງຮຽນພຣະອະພິທັມ
3. ໂຮງຮຽນເຍົາວະຊົນ (ເດັກກ່ຳພ້າ)
4. ຫໍສະໝຸດເຍົາວະຊົນ ແລະນັກສຶກສາທົ່ວໄປ (ສ້າງແບບຫໍສະໝຸດກັນລະກະຕາ ອິນເດຍ)
5. ວິທະຍາໄລສົງ
6. ນະວະກະສະຖານ (ບ່ອນພັກພຣະພິກຂຸໃໝ່ເຊັ່ນ: ຂ້າລາຊະການ, ນັກສຶກສາມາບວດຊົ່ວຄາວ)
7. ໂຮງໝໍສົງ
8. ກຸຕິຕ້ອນຮັບພຣະເຖຣານຸເຖຣະທັງໃນ ແລະນອກປະເທດລວມເຖິງອະຄັນຕຸກະທົ່ວໄປ
9. ຫໍອົບຮົມສົງ
10. ພຣະພຸດທະຮູບໃຫຍ່ ໜ້າຕັກ 27 ແມັດ (ຫຼໍ່ດ້ວຍສີມັງ)
11. ສ້າງສັງເວຊະນິຍະສະຖານ (ບ່ອນປະສູດ, ຕັດສະຮູ້ ປະຖົມມະເທດ ສະໜາ ແລະບ່ອນປະລິນິບພານ)

ໂຄງການພຸດທະສາສະໜາເພື່ອການພັດທະນາ (ຄ.ພ.ພ.)

ຄວາມເປັນມາ :

ໂຄງການ ພຸດທະສາສະໜາເພື່ອການພັດທະນາ (ຄ.ພ.ພ) ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນ ໃນປີ 2003 ພາຍໃຕ້ການເປັນປະທານຂອງ ພຣະອາຈານໃຫຍ່ ດຣ. ຊາລີ ກັນຕະສີໂລ ໂດຍເຕົ້າໂຮມເອົາພຣະສົງສາມະເນນ ແມ່ຂາວ ກໍຄືພຸດທະບໍລິສັດ ຜູ້ທີ່ມີເຈຕະນາຢາກ ຊ່ວຍເຫຼືອ ປ້ອງກັນ ແລະແກ້ໄຂບັນຫາສັງຄົມ ພ້ອມທັງມີ ຄວາມເຊື່ອໝັ້ນສູງວ່າ ຖ້າສາມາດນຳເອົາແນວຄິດການພັດທະນາແບບພຸດ ທີ່ຕັ້ງຢູ່ເທິງສີລະທັມ ໃຫ້ເຂົ້າເຖິງຈິດໃຈປະຊາຊົນຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ກໍຈະສາມາດ ຫຼຸດຜ່ອນບັນຫາສັງຄົມໄດ້.

ເປົ້າໝາຍຫຼັກ

- ພຣະສົງ ແລະພຸດທະບໍລິສັດ ມີຄວາມສາມາດໃນການເຜີຍແຜ່ສີລະທັມ ແລະມີບົດບາດຊ່ວຍພັດທະນາສັງຄົມ

ຈຸດປະສົງ

- ສ້າງພຣະວິປັດສະນາຈານ ແລະມີສູນປະຕິບັດທັມ ໃນການເຝິກອົບຮົມ ໃຫ້ພຸດທະບໍລິສັດ ແລະຜູ້ສົນໃຈ
- ສ້າງໃຫ້ເດັກ ເຍົາວະຊົນໃນໂຮງຮຽນ ສູນບຳບັດຜູ້ຕິດຢາເສບຕິດ ແລະ ສູນຄົນພິການ ທົ່ງປົ່ງ ໃຫ້ມີສີລະທັມ ແລະປອດອະບາຍຍະມຸກ
- ສ້າງຊຸມຊົນຕົວຢ່າງ ໃນການພັດທະນາແບບຍືນຍົງ
- ສ້າງສື່ເຜີຍແຜ່ສີລະທັມ ແລະປະຍຸກທັມມະພັດທະນາສັງຄົມ
- ຂະຫຍາຍ ແລະສ້າງຄວາມເຂັ້ມແຂງໃຫ້ບຸກຄະລາກອນ
- ສ້າງອາສາສະໝັກ ເຂົ້າມາມີສ່ວນຮ່ວມເຮັດວຽກເພື່ອສັງຄົມ

ກິດຈະກຳວຽກງານພັດທະນາສັງຄົມ

- **ໜ່ວຍງານອົບຮົມວິປັດສະນາກັມມະຖານ:** ເຜີຍແຜ່ອົບຮົມສັ່ງສອນທາງ ພາກປະຣິຍັດ ແລະປະຕິບັດ ໃຫ້ພຸດທະບໍລິສັດຢ່າງເປັນໄລຍະ.
- **ໜ່ວຍງານທັມມະສັນຈອນ:** ລົງສອນເດັກ ເຍົາວະຊົນ ແລະຄົນຮຸ່ນໃໝ່ ໄດ້ ຮຽນຮູ້ເຖິງຄຸນນະທັມ ສີລະທັມ ທີ່ເຮັດໃຫ້ເປັນຄົນດີມີຄວາມສຸກ ເປັນປະ ໂຫຍດຕໍ່ສັງຄົມ

- **ໜ່ວຍງານພັດທະນາຊຸມຊົນ:** ສົ່ງເສີມຊາວບ້ານໃຫ້ມີສ່ວນຮ່ວມ ຄິດ ຕັດສິນໃຈ ພ້ອມລົງມືປະຕິບັດ ການພັດທະນາຊຸມຊົນຢ່າງຮອບດ້ານ ແລະຍືນຍົງ
- **ໜ່ວຍງານສື່ ແລະປະຊາສຳພັນ:** ຈັດພິມປຶ້ມກ່ຽວກັບການພັດທະນາ ແລະ ສາສະໜາ, ອອກວາລະສານ ລາຍສີ່ເດືອນ (ຈົດໝາຍຂ່າວ ຊາວພຸດ), ລາຍການວິທະຍຸ 1) ສຽງທັມສ່ອງທາງ ທຸກວັນເສົາ 22:00-23:00 ໂມງ, 2) ເລື່ອງເລົ່າຊາວພຸດ ທຸກວັນອາທິດເວລາ 18:00-18:30 ໂມງ. FM 103.7 MHz.
- **ເຝິກອົບຮົມ ແລະວິຊາການ:** ເຝິກອົບຮົມພັດທະນາບຸກຄະລາກອນ ຄພພ ແລະຜູ້ສົນໃຈ ໃຫ້ເປັນຜູ້ນຳໃນການນຳທັມມະ ມາໃຊ້ເຮັດວຽກງານເພື່ອສັງຄົມ
- **ໜ່ວຍງານເມດຕາທັມ(ໜ່ວຍງານເຄືອຂ່າຍ):** ສ້າງໃຫ້ຊຸມຊົນປ້ອງກັນຕົນເອງຈາກໂລກເອດສ໌ ແລະທັນມາຊ່ວຍເຫຼືອໃຫ້ກຳລັງໃຈ ແລະຫຼຸດຜ່ອນການຈຳແນກລັງກຽດຜູ້ຕິດເຊື້ອ

ທ່ານສາມາດບໍລິຈາກເພື່ອສະໜັບສະໜູນວຽກງານ
ຂອງໂຄງການພຸດທະສາສະໜາເພື່ອການພັດທະນາ (ຄ.ພ.ພ.):
ໂດຍໂອນເຂົ້າບັນຊີ: ທະນາຄານການຄ້າຕ່າງປະເທດລາວ (BCEL Bank)
You can help support B.D.P. by donation through
Account Name: Buddhism for Development Project
(Kip) : 010-2-11-00-23695
(USD): 010-2-11-01-00369
ຫຼືຕິດຕໍ່ທີ່ຫ້ອງການປະສານງານ ຄ.ພ.ພ
ບ້ານທາດຫຼວງເໜືອ,ເມືອງໄຊເຊດຖາ ນະຄອນຫຼວງວຽງຈັນ,
ຕູ້ໄປສະນີ 5801, ໂທ/ແຟກ (856-21) 453944, ມືຖື 020 2228440
ອີເມລ: bdp.laos@yahoo.com, ເວບໄຊ້ www.laobdp.org

“ ທ່ານປຶກສາຫາລືສິ່ງໃດບໍ່ເປັນໄປເພື່ອຄວາມບຽດບຽນຕົນ ແລະຄົນອື່ນ ຈະຄິດສິ່ງໃດ ບໍ່ເປັນການບຽດບຽນຕົນ ແລະຄົນອື່ນ ຈະເວົ້າສິ່ງໃດ ບໍ່ໃຫ້ກະທົບຈິດຕົນແລະຄົນອື່ນຈະທຳສິ່ງໃດ ບໍ່ເປັນການອິດສາ ແລະບັງບຽດຄົນອື່ນມີຄວາມເຫັນຊອບ ແລະເຊື່ອຕາມຜົນກັນ ຈິງໆ.”